ANUL IX — Nr. 33

Ctitor: MIHAIL POLIHRONIADE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bd. Carol I Nr. 4
TELEFOANE
Direcţia: 3.31.13 | Administ. 3.31.09
Secret. 3.31.10 | Publicitate şi abonamente 3.31.09
Redacţia 3.31.14 | Depozitari 3.31.24
Sport 3.31.14 | Tipografia 4.84.45
Provincia 3.31.10

Director: PAVEL COSTIN DELEANU
Prim-redactor: CRIŞU AXENTE

C

AXA

8 PAGINI 3 LEI

Joi 12 Decembrie 1940

ABONAMENTE:
IN ŢARĂ: 3 Luni Lei 250; 6 „ Lei 500; 1 an Lei 1.000; Instituţii de stat şi particulare 3.000
IN STRAINATATE: In raport cu tariful poştal şi valuta.

Cont. cec. 1304. Căsuţa poştală Nr. 5
Taxa de franc plăt. în numer. conf. aprob. Dir. gr. P. T. Nr. 3101/604 din 1940.

ZIAR DE LUPTA POLITICA, DOCTRINA LEGIONARA, INFORMAŢIE ŞI REPORTAJ

Pe marginea unui discurs

de CRIŞU AXENTE

Mişcarea a dat eri prin Comandantul ei, d. Horia Sima, câteva răspunsuri definitive şi şi-a confirmat câteva poziţii pe plan european.

Pe plan intern, ea este ceeace a fost întotdeauna, ceeace cei dinăuntru nu au înţeles sau au voit să nu înţeleagă.

Pentru prietenii noştri siguri din Europa, ea rămâne ceeace ei vor înţelege din ce în ce mai mult. Există în ţara românească o serie de oameni: desmoşteniţii unei „anumite technici în consiliile de administraţie".

Aceştia au făcut parte dintr'un sistem care s'a prăbuşit pentru totdeauna. Astăzi aceşti „legitimişti" vorbesc în numele legalităţii. Să fie această conştiinţă a legalităţii efectul de două luni al Statului legionar? — se întrebă eri comandantul nostru. Ironia nu mai are nevoie de comentarii. Căci critica adusă unei revoluţii nu este pentru ei trăirea unei credinţe, ci durerea dintre coasta a treia şi a patra. Acolo îi doare pe ei şi de aceea ţipă în numele „legalităţii".

Este o chestie de nostalgie personală.

Aceşti oameni pentru care legalitatea a fost bunul plac, prin lume împuşcată şi schilodită, aruncată la margine de drum, aceşti oameni care n'au cunoscut marile direcţii naţionale şi care au ajuns pe lângă avantajele lor materiale la un singur rezultat pozitiv politic, prăbuşirea hotarelor, aceşti oameni mai au ei oare dreptul de a vorbi?

Fireşte, ei nu mai au dreptul de a vorbi, dar au dreptul de a spera.

Ce?

Revenirea la situaţie, la bunul timp vechi, la masacrarea de data aceasta nu a o mie, ci a o mie unu legionari.

In numele a ce?

In numele a „unui vast orizont politic şi a unei dramatice conştiinţe personale, în numele legalităţii".

Toţi aceştia trebue însă să ştie că, peste ruinele lor, nu a învins o altă castă, ci a învins „Ţara".

A învins fiinţa istorică a neamului românesc, a învins Ştefan cel Mare în sensul unei împliniri împărăteşti, a învins un mare ideal istoric, singurul posibil în Europa secolului XX, a învins o concepţie spirituală universală.

Biruinţa mişcării legionare este, naţional şi social, biruinţa unei stări de conştiinţă a instinctului masselor populare şi a voinţei unei elite care s'a confirmat ca atare, prin luptă.

Ea înseamnează un mare drum, către o ecumenicitate naţională, către o naţiune.

Drumul naţiunilor nu l-a putut împiedica vreodată o castă.

Marea concepţie spirituală a mişcării noastre ne situează dintr'odată pe plan european.

Ea nu-şi poate limita perspectivele, pentrucă perspectivele ei sunt nesfârşite.

Nu configuraţia politic-teritorială a unui stat poate determina, prin graniţe făcute, sau graniţe ciuntite, forţa lui în istorie.

Ci strălucirea concepţiei spirituale pe care o apără şi, din punct de vedere politic european, „gradul de participare la noua Europă". Or, participarea României Legionare la organicul revoluţiilor europene este atât de total fiinţa ei, că ea devine europeană prin chemare. Ea este atât de total prin chemare, încât, date fiind poziţiile ei spirituale de proporţii universale, ea este primul şi cel mai crâncen soldat al revoluţiei europene ca posibilităţi sufleteşti.

Căci din pământul ei pleacă marea dramă a schimbării de sine, marele proces, expresia cea mai pură a unui patetic şi neînchipuit calvar.

Şi, firesc lângă atâta flacără, şi atâta orizont, celelalte opoziţii, fie când sunt ele închegate şi în state fără revoluţie, pălesc dela sine.

Incolo, ...e bine

Unul din actualii domni confraţi de redacţie arborase în timpul prigoanei o pereche de mustăţi, o pălărie care se oprea în dreptul sprincenelor şi două roţi mari negre care ţineau loc de adăpost şi ochelari în acelaş timp.

Privit din spate confratele părea călugăr, privit din profil, reclama pentru vre-un săpun de ras înainte de întrebuinţare, iar din faţă era un autentic „Moriţ al doilea", plus un geamantan cu diferite mostre de gulere, perii de dinţi şi tratate de filozofie.

Domnul confrate, care era puţintel certat cu poliţia, avea şi o misiune: să ia contact cu şefii de familii, cu şefii de cuiburi şi să vadă „cum lucrează" şi, în special, care este starea sufletească în care se găsesc „băeţii".

Intr'o zi, în dreptul Tribunalului Militar îl întâlneşte pe camaradul Petre S.

— Sănătate!

— Sănătate! şi o mână întinsă după ce a făcut un mic ocol discret prin dreptul inimii, completă gândul care alergase, hăt, departe.

— Ce faci nea Petrache?

— Bine.

— Dar te văd slăbit?

— Da, am fost la spital; mi-a tăiat jumătate din stomac, dar acum sunt bine.

— Dar cu slujba cum o duci?

— Bine.

— Tot la poştă?

— Nu, m'au dat afară.

— Dar soţia ce face?

— Bine.

— Ea şi-a păstrat serviciul?

— Nu, au dat-o şi pe ea afară.

— Dar Todiriţă (fratele lui nea Petrache) ce mai face?

— El face acum foarte bine!

— I-au dat drumul?

— Nu, l'au împuşcat la Vaslui.

— Dar dumneata ce cauţi pe ici, pe la Tribunalul Militar?

— Nimic. Mi-au găsit „Procesul Căpitanului" şi câteva manifeste, dar cred căci cu şase luni şi o zi scap.

— Dar încolo eşti bine?

— Da, foarte bine!

. . . .

Şi cum întâmplător nu era nimeni lângă ei şi-au strâns mâna şi şi-au şoptit doar pentru ei.

„Trăiască Legiunea şi Căpitanul!"

„Trăiască!"

Gh. Donev

COMANDANTUL MIŞCĂRII LEGIONARE D. HORIA SIMA
încadrat de d. VIOREL TRIFA (stânga) şi de d. dr. VALERIU NEAGOE, eri în sala festivă a localului 10 Decemvrie

„Există în istorie un destin care uneşte inseparabil Românii şi Spaniolii"

Spania simte până în carnea şi sufletul ei speranţele şi durerea care au creiat noua viaţă a Ţării Româneşti

— Un interesant articol apărut în ziarul „PUEBLO" —

†

Rogad a Dios en caridad por el alma de

CORNELIO CODREANU

Primer capitán del Movimiento Legionario Rumano, vilmente asesinado

el día 30 de noviembre de 1938

R. I. P.

La Jefatura Provincial de Falange Española Tradicionalista y de las J. O. N. S.

INVITA al solemne funeral que se celebrará ese día, a las ONCE de la mañana, en la iglesia de San Jerónimo el Real.

Cu ocazia reinhumării osemintelor sfinte al Căpitanului, Nicadorilor şi Decenvirilor, ziarele spaniole au publicat numeroase ferpare. Reproducem mai sus unul dintre aceste ferpare.

Publicăm mai jos, în întregime, un interesant articol despre Căpitan, apărut în pagina şi la loc de frunte în ziarul „Pueblo" din Madrid.

Articolul este intitulat: „România şi Spania".

In ziua de 30 Noembrie 1938 a murit asasinat pe pământul românesc Corneliu Zelea Codreanu, sufletul şi conducătorul marei mişcări naţionale şi religioase româneşti, care a ajuns la putere acum trei luni.

Născut în 1899, s'a expus pentru patria sa în războiul mondial şi în anii răscoliţi de turburări care i-au urmat. E destul să cunoaştem situaţia geografică a României pentru a ne da seama că această nobilă ţară se găsea în mijlocul unui vulcan, şi trebue să apreciem faptul că nu s'a resemnat să se piardă într'un haos de directive şi doctrine turburi.

Mânat de aceste impulsuri şi de credinţa arzătoare ce o purta în suflet, Corneliu Codreanu a luat parte la toate luptele pe cari timpul şi destinul i le sortiseră. La început, luptă ca soldat şi la sfârşitul războiului când totul părea pierdut fără remediu, tot dânsul este cel ce se ridică în mijlocul studenţimei române şi îi insufleţeşte idealul naţional şi dorinţa mântuirii individuale pe drumurile religiei.

Nu trebue să mai vorbim despre groaznicul calvar prin care au trecut cei cari au îmbrăţişat cauza lui Codreanu; în puţine ţări s'a mai văzut un lucru analog; totuş, credinţa neclintită a Căpitanului atrăgea zi de zi pe tinerii cei mai de seamă şi cei mai dotaţi ai ţării, tineri cari mureau zi de zi sub gloanţele asasine ale unui regim care se intitulase pe sine apărătorul libertăţii.

D. Radu Ghenea, ministrul României la Madrid, ieşind dela biserica unde s'a oficiat un serviciu divin în memoria Căpitanului şi celorlalţi martiri legionari. D-sa are în dreapta pe d. Miguel Primo de Rivera, iar în spate în dreapta pe d. Sancho Danilla, şeful tineretului spaniol, care a fost în România, unde a primit troiţa legionarilor.

sufletul în torente pentru ca într'o zi Europa să poată înfrunta, ca o singură naţiune tare şi pasionată, destinul comun şi să-şi poată reface Istoria, care de multe secole e animată de acest spirit.

LUPTATORI AI ACELEIAŞI IDEI

In aceste zile, când nobilul popor român celebrează într'o mistică comuniune a doua aniversare a morţii Căpitanului, Spania simte până în carnea şi sufletul ei speranţele şi durerea cari au creiat noua viaţă a ţării româneşti.

Calvarul a fost greu, şi dacă un alt popor l'a mai făcut înainte, acesta este poporul Spaniol: José Antonio a fost asasinat la fel ca şi Codreanu, şi dacă România a putut să-şi trimită luptătorii acolo unde s'a dat marea bătălie pentru salvarea Europei de sclavie şi de moarte, atunci Spania a avut durerea şi mândria că această bătălie s'a dat pe pământul ei.

Există în Istorie un destin care uneşte inseparabil pe români cu spanioli: figura lui Traian ce se ridică în chip de simbol mistic al acestei comunităţi a noastre.

Deasemeni, acest dureros trecut comun de încercări peste cari au trecut împreună, ne uneşte în mod inseparabil; şi drumul comun şi unic al destinului profund, care se deschide în faţa Europei, ne face luptătorii aceleiaşi idei, misionarii aceleaşi credinţe şi mesagerii aceleiaşi nădejdi.

Căpitanul a luptat pentru transformarea omului european

Şi Corneliu Codreanu a căzut asasinat în ziua de 30 Noemvrie fără să mai vadă biruinţa mişcării sale, cum au căzut José Antonio şi Ramiro Ledesma ai noştri.

Doi ani au trecut până când ideile lui Codreanu au devenit opinia publică română, precum doi ani au trecut şi între asasinatul lui José Antonio şi ziua când vorbele sale au răsunat liber în Spania.

Codreanu era luptător încă din anii săi de studenţime şi nicicând nu-l părăsi credinţa în ajutorul lui Dumnezeu. Pentru el, era importantă biruinţa legionară, mai importantă era însă profunda transformare a omului european. Acestea ne-a spus Moţa, colaboratorul intim al lui Codreanu şi care, la fel cu Căpitanul, nu a ajuns să vadă ziua triumfului.

Moţa a venit să lupte pentru D-zeu şi pentru Spania

Pentrucă Moţa, cu consimţământul prietenului său, Căpitanul, a venit să lupte pentru Dumnezeu şi pentru Spania în războiul nostru, şi ne lasă corpul său, îngropat în pământul nostru alături de soldaţii noştri. Fără nici-o îndoială, aceşti zeloşi creatori ai noii conştiinţe umane, religioase şi naţionale a României, au susţinut totdeauna, că lupta lor era însufleţită de scopuri mai înalte, decât aceia de a schimba un guvern.

Şi în această zi, când putem urmări cu preciziune toate mişcările care au condus la biruinţă, nu ne mai rămâne nici-o îndoială asupra faptului că toţi au urmărit acest înalt ţel comun: salvarea Europei. De aici vine acea asemănare profundă de scopuri şi concepţii de viaţă în împrejurări atât de diverse; ca naţiuni diferite România, Germania, Italia şi Spania, şi-au vărsat sângele şi

Tratat de amiciţie între Thailand şi Iran

TOKIO 11 (Rador). — Corespondentul Agenţiei DNB transmite:

Consiliul secret de stat, ţinut în prezenţa Mikadoului, şi a tuturor membrilor guvernului, a ratificat, în şedinţa de Miercuri, tratatele de amiciţie cu Thailand şi Iran.

—xoxoxoxo✱oxoxoxox—

Un emisar japonez în Indochina franceză

TOKIO, 11 (Rador). — Corespondentul Agenţiei DNB transmite:

Generalul de brigadă Sumita, şeful misiunii militare japoneze pentru Indochina franceză, pleacă în regiunea Saigon pentru a studia situaţia în ţinuturile meridionale ale Indochinei franceze.

—xoxoxoxo✱oxoxoxox—

Crucişetorul britanic Carnavon Castle a părăsit portul Montevideo

MONTEVIDEO 11 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. anunţă:

Crucişetorul auxilar britanic CARNAVON CASTLE a părăsit Marţi la ora 16 portul Montevideo, deoarece expirase termenul de 72 ore acordat de autorităţile braziliene în vederea facerii reparaţiilor urgente.

—xoxoxoxo✱oxoxoxox—

Petrol românesc pentru Jugoslavia

BELGRAD, 11. — După o ştire sosită aici, s'a semnat astăzi la Bucureşti un tratat pentru exportul de petrol românesc şi de derivate petrolifere în Iugoslavia, în schimbul unor anumite metale, destinate României.

Retrocedarea către Argentina a insulelor Malvine

BUENOS AIRES, 11 (Rador). — Corespondentul agenţiei D.N.B. transmite:

Ziarul NOTICIAS GRAFICAS înregistrează svonul că guvernul argentinian ar fi profitat de prezenţa la Buenos Aires a unei delegaţii economice britanice, prezidată de lordul Wellington, pentru a începe conversaţii cu privire la retrocedarea către Argentina a insulelor Malvine.

Ziarul citat adaogă că retrocedarea insulelor în chestiune ar urma să se facă imediat, însă trupele engleze ar putea să ocupe insulele până la terminarea războiului.

Cu toate că cercurile oficiale argentiniene păstrează cel mai strict secret asupra negocierilor, termină ziarul, ştirile de mai sus sunt confirmate de cercurile diplomatice bine informate.

Discursul Fuehrerului

de HORIA COSMOVICI
Conducătorul Propagandei, Doctrinei şi Presei Legionare

Nu ne vom ocupa cu analiză, şi nici nu vom face desvoltări cu privire la discursul Führerului Adolf Hitler. Aceasta pentru că, Dumnezeu a lăsat pe pământ anumiţi oameni care să aibă darul ca atunci când gândesc, nimeni să nu mai poată adăuga ceva. Şi lucrul rămâne adevărat, indiferent dacă formularea este lungă sau cuprinsul ei redus.

Aceşti oameni pot vorbi ore întregi după care zadarnic ai încerca să găseşti ceva care să poată fi înlăturat; după cum ajung să cuprindă într'o frază ceeace alţii nu ştiu şi nu pot să redea într'o carte de sute de pagini.

Ne vom ocupa însă cu altceva. Şi anume: cu neseriozităţile lumii vechi care mai rămân încă adăpostite prin colţuri, chiar într'o ţară ca a noastră, care a dat exemplul şi păstrează în mod definitiv imaginea unei lumi noui, ieşită din înfrângerea coaliţiilor democraţiei şi plutocraţiei în Sud-Estul Europei.

Intr'un astfel de ungher, discursul Cancelarului Adolf Hitler este intitulat: **„cu caracter de politică internă"**.

Lăsând la o parte faptul că discursul, aşa după cum însuşi Führerul a afirmat, se ocupa de Anglia, Franţa, Belgia, Olanda, Norvegia, etc., şi că printr'o splendidă antiteză a pus — în faţa socialismului german: focar de dreptate — plutocraţiile în toată goliciunea lor desgustătoare şi cu toate poftele de exploatare prin forţă a muncii sutelor de milioane de oameni, rămâne totuşi o problemă de principiu şi anume: o chestiune care interesează Germania, oricare ar fi această chestiune, poate avea „caracter de politică internă"? Mai mult: când face obiectul preocupărilor lui Adolf Hitler?

Indiferent de construcţia mintală a unor oameni care pot face astfel de afirmaţii de genul celor rostite la adresa discursului Cancelarului Marelui Reich German, şi care nu au nevoe de nicio calificare din niciun punct de vedere, ţinem numai să precizăm că **în concepţia Mişcării Legionare — indiferent de problema atacată — un discurs al Cancelarului Adolf Hitler are valoarea unei manifestări care se plasează în domeniul internaţional.**

O spunem pentru Mişcarea noastră, o credem pentru Europa întreagă şi înţelegem să o **impunem** chiar unei persoane care nevrând să aparţie Europei, ar zice că depăşind acest continent, pe ea ar îmbrăţişa-o **Universul.**

Prăbuşirea spiritului iudaic

de MIRCEA MIHAIL MIULESCU

Iminenta capitulare a Angliei deschide o consecinţă imediată: succesiunea Imperiului şi eliberarea spaţiului european de forţele spirituale ce-şi caută un ultim şi desnădăjduit reazim în precara rezistenţă engleză.

Nu ştim clipa când Anglia, rănită de moarte, va capitula, dar, istoriceşte vorbind, moştenirea este deschisă şi organizarea Europei de mâine este de cea mai acută actualitate. Insă viitoarea organizare europeană — preludiu al unificării — cere o preliminară operaţie: purificarea. Europa, şi prin ea lumea toată, trebue aerisită; un vânt nou, turburător de proaspăt, suflă cu eroică nădejde peste sufletele desamăgite ale lumii vechi. Acest vânt nou este lupta armelor germane şi chemarea revoluţiilor naţionale. Este o cruciadă şi o desinfectare în acelaş timp.

Mai mult decât prezenţa în Europa, vatămă aspiraţia lui Israel de a dirija gândirea şi etica noastră. Acest parazit al rasei albe, cel mai hibrid şi ciudat popor, a reuşit să mineze sufletul european, anihilându-i virtuţile originare, care au constituit elementele esenţiale ce i-au asigurat primatul între continente.

Să se observe că declinul supremaţiei spirituale europene, începe odată cu instalarea spiritualităţii de origină sau influenţă iudaică. Strălucirea creaţiei se înlocueşte cu o întâietate plutocratică, gândirea cuceritoare se transformă în aur cămătăresc. Odată cu fenomenul de îmbogăţire a Europei se constată şi fenomenul de decadenţă morală. Sufletul liric şi tineresc oboseşte, Europa se convinge, sub sugestie iudaică, că este bătrână. Eroismul sentimentelor mari şi simple, generatoare de creaţiune entuziastă sunt substituite prin introspecţiune exagerată şi formalism cerebral.

Valorile ce au format scheletul etic al Europei creştine sunt atacate cu deosebită măestrie; perfida luptă de dezagregare este acoperită de stilul voluptos, creiat şi întreţinut de metode iudaice.

La cultul Europei pentru erarhia valorilor, Israel răspunde cu egalitarismul, sub care îşi consolidează propriile sale poziţii şi dobândeşte acces în elita conducătoare.

La cultul Europei pentru virtutea originară a familiei, spiritul iudaic demonstrează că la baza afecţiunii filiale este un instinct sexual ascuns.

La respectul pentru proprietate răspunde cu doctrinele de stânga, la încredere în forma de stat naţional răspunde cu sisteme internaţionaliste, în care prin egalitarism şi umanitarism îşi rezervă conducerea. Creiază şi susţine cu bani grei masoneria, susţine după împrejurări plutocraţia sau anarhia, acumulează bunuri şi predică comunizarea lor, iar în cele din urmă aruncă desnădejdea şi neîncrederea. Şi pentru a încununa opera sa, dă lovitură de lovitură bisericii creştine, creind ateismul în gândire, anticlericalismul în politică, scepticismul libertin şi cinic în etică. Cu o rară dexteritate caută şi găseşte părţile joasnice ale sufletului, exploatând poftele demoniace.

Mai sunt naivi, suflete mărginite ce nu văd, sau oameni de rea credinţă ce nu vor să vadă realitatea şi nu-şi dau seama de strânsa conexiune ce există între victorioasa realizare a revoluţiilor naţionale şi prăbuşirea sistemului de exploatare iudaic. Sunt încă oameni ce par a nu şti că Israel nu luptă pentru o victorie engleză, ci pentru a-şi relua heghemonia pentru o durată istorică ce nu se poate defini.

Uriaşa forţă ofensivă ce o constitue blocul statelor tinere este singura garanţie de eliberare europeană. Căci trebue să se spună, şi să se ştie până la cel mai umil creer, că nu poate fi renaştere a Europei, şi nici pacificare fără purificare; şi această purificare a început şi nu se putea altfel cu duşmanul cel mai perfid. Problema evreiască nu se poate însă rezolva pe plan european prin măsuri individuale; se impune coordonarea eforturilor într'un plan vast care să prevadă modalitatea de rezolvare a celor două operaţiuni succesive: izolarea şi eliminarea din spaţiul european. Prima etapă în unele state este realizată, sau aproape, dar secunda nu poate fi efectiv îndeplinită decât prin concertul european, influenţat sau forţat de mişcările naţionale. Altfel lumină nouă nu va fi în Europa.

CULTURA

Calendar Legionar
11 Decemvrie

1922: Mișcările studențești continuă cu înverșunare în centrele universitare. Se discută problema cadavrelor evreești.

1923: Manciu maltratează îngrozitor pe studenta Silvia Teodorescu.

Reconfirmarea mandatelor de arestare a grupului Corneliu Codreanu și Ion Moța, după două luni de arest ilegal.

Studențimea din Cluj a manifestat pentru martirii dela Văcărești.

Prof. Găvănescul ține o conferință interzisă de autorități.

1924: Ziarele anunță cu litere groase că „studențimea se agită din nou.

Studenții sunt arestați și schingiuiți la Iași, pentru că vor să-și înalțe un cămin. Prof. Șumuleanu protestează la o întrunire zicând că: „dacă aș fi avut un copil care să fi fost schilodit de barbarul din capul Poliției, Manciu, n'aș fi ezitat o clipă să-i sbor creerii canaliei".

1925: Senatul universitar din București hotărăște suspendarea cursurilor până la 14 Decemvrie.

1926: La Cluj, prof. Cătuneanu amintește studenților că datoria lor este nu numai de a învăța carte, ci și de se ocupa de problemele naționale.

La Iași se țin înflăcărate cuvântări. Vorbește Ilie Gârneață și se joacă „Vremuri de restriște" de Corneliu Georgescu.

1927: I. G. Duca exprimă regrete jidanilor Bercovici și Niemerower, pentru excesele naționalismului sălbatic.

1930: Procesul studenților macedoneni Gr. Pihu, Sterie Ficata, Ion Caranica, M. Stamuli, Ghițea Gh., C. Papanace și Anton Ciumeti pentru motivul c'au proslăvit atentatul contra lui C. Angelescu.

1933: Disolvarea Gărzii de fier". Ridicarea arhivelor, interzicerea tuturor manifestațiilor, cortegiilor, propagandei, adunării de fonduri, anularea listelor electorale, etc.; toate strâng ura în sufletele legionarilor cari visează o răzbunare.

Se operează arestări în plină noapte, în toată țara. La Târgoviște este arestat Vojen, la Timișoara prof. I. Vințan, Ghenadie, Duma, Dr. Bojan și Dimitriu; la R.-Sărat, Aristotel Gheorghiu; la Chișinău, Sergiu Florescu și comisarul Flecea; la Iași, Ilie Gârneață; la Ploești, C. Luzi; la Alba Iulia, prof. Codreanu împreună cu Ilie Colhon, Emil Popa, prof. Pătrașcu, I. Pastia și Sârbu.

Este disolvată și gruparea „Corneliu Z. Codreanu".

1937: Insp. școlar și prefectul Mărăcineanu-Drăgășani insultă memoria martirilor Moța-Marin, exercitând prigoană contra legionarilor.

Corneliu Z. Codreanu răspunde declarațiilor lui Dinu Brătianu, spunându-i că partidul liberal s'a purtat incorect cu generația tânără și, astăzi, când se acordă dreptul de a vorbi, generația tace.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Un țăran vesificator: Ion Preja din Cricău-Alba

In iarna anului 1936, pe când colindam comunele ce fac brâu în jurul Munților Apuseni spre răsărit, m'am oprit în Cricău-Alba, unde interesându-mă de cântece, am aflat că este un poet al comunei. Cum știam din alte dăți cam cine sunt făuritorii de versuri, n'am dat prea mare importanță faptului, dar la școală — unde făceam înregistrările de cântece — a venit și bătrânul cu faima de poet. Timid și retras, sărăcăcios îmbrăcat, părea deosebit de semicărturarii care nu sunt cei mai fericiți exponenți ai vieții muzicale sătești.

Cei 71 de ani, nu i-au șters entuziasmul și dragostea de poezie. Neștiutor de carte (nu cunoștea decât literele de tipar, fără să poată ceti bine) s'a interesat de trecutul neamului nostru la preot, și'n felul acesta a făcut o serie de versuri pentru eroii naționali, dar cele mai multe, sunt versuri de înmormântare între care, unul — autobiografie — pentru el.

Deosebit de interesant e „Verșu lui Horia" făcut în 1935, când legionarii au ridicat în Tibru, o cruce pentru cei trei martiri, pe locul unde altădată ridicaseră cruce moții lui Horia, ca semn de împăcare cu grofii unguri, mutată „de acolo de jidani, când au făcut comisație". Versul, aduce pe lângă povestirea evenimentelor cunoscute, o serie de amănunte, impresionante. Iată-l în întregime:

Bieți Români din astă țară
Mult v'a fost pânea amară!
Limbi străine stăpânind
Și'n casă vă poruncind
Huni, Avari, Gepizi și Goți
Chinuind-vă cu toți
Și v'au fugărit'n codru
Că acasă n'aveați modru
Să puteți trăi, de ei,
C-au fost tare cruzi și răi
Și sub jugul cel maghiar
Ați trăit cu mult amar
Că v'au pus la iobăgie
Vă chinuiau pe vecie
Mânați, bătuți, chinuiți
De unguri batjocoriți:
Vă loviau cu bâta'n spate
Și vă chinuiau de moarte.
Ne mai putând sluji
S'au ales românul, vre'o trei
Horia, Cloșca și Crișan
Și tustrei și-au făcut plan:
S'au înțeles cum să fie
Să scape de iobăgie.
S'au înțeles unul cu altul
De-a mers Horia la 'mpăratul,
La Iosif al doilea
L-au rugat zicând așa:
— „Să faci bine Măestate
„Fă și la români dreptate!
„Scoate-ne din jug străin
„Că prea mult răbdăm la chin"
Impăratul s'a 'nvoit
Dar nobilii nici de cât:
Patru drumuri făcu Horia
La 'mpăratu la Viena
'mpăratul i-a spus așa:
— „Dacă nobilii nu vrea
„Să vă facă dreptatea,
„Faceți voi dacă-ți putea!"
Horia se'ntoarse înapoi
La ortacii lui cei doi
S'au înțeles unul cu altul
De ce a spus împăratul,
Și s'au dus tustrei pe munți
Și și-or adunat moți mulți
Și-au venit cu moții, năvală
Până la Cricău, în țară.
In Cricău dacă intrară
Pe la Nobili se băgară
La mulți, capu le-l tăiară
Un baron dela Galda
Le-a ținut la Moți, calea
Cu-o mulțime de soldați
Impărătești și'narmați
Pe Horia l-au întâlnit
In dealul Tibrului numit
Mai deldituri de Cricău
Lâng' un loc, numit Tinpău
Acolo-au făcut pacea
Că dau la români ce vrea.
Dacă pacea s'a 'ncheiat,
Moții, cruce-au ridicat:
Semn de pace și'nvoire
Să fie de pomenire,
Apoi s'a tras Horia'n munți
Cu Moții lui cei-a mulți.
Dar mult, pacea n'a ținut
Că Ungurii ce-au făcut?
Au umblat cu vicleșug
Să ne prindă iar în jug.
Că prinseră pe Horia
Pe Crișan și pe Cloșca;
Dar nu i-au prins cu oștire
Fără printr'o nelegiuire:
I-au vândut un păcătos
Ca și Iuda pe Hristos.
Crișan s'a înfricoșat,
De frică s'a spânzurat.
Apoi pe cei doi i-au prins
Și'n lanțuri grele i-au strâns,
I-au dus legați în Cetate
Și i-au judecat la moarte,
Că muriră trași pe roată
Cum o știe țara toată!
Trași pe roată au murit
Și pentru noi s'au jertfit!
Acum, să zicem și noi
Pentru scumpii noștri Eroi,
Să zicem cu mare sete:
Dumnezeu Sfântul să-i erte!
Să le fie sufletul
Impreună cu Domnul
Unde-i locul făr' de chin
Odihnească 'n veci, amin!

Prof. Ilarion Cocișiu

Experiența microfizică și gândirea umană

Intre știință și filosofie există oare o apropiere? Poate filosoful să se întâlnească într'un câmp comun de speculație cu omul științei pure? Adică în alți termeni, între experiența microfizică de laborator există o apropiere față de cugetarea filosofică.

S'ar părea într'adevăr că filosoful și omul de știință au un câmp diferit de investigație. Totuși primul nu neglijează experiența microfizică, iar omul de știință la maturitatea sa deplină tinde să-și facă loc în lumea filosofilor.

Laboratorul cântărește. Dar faptele sufletești, de conștiință, există dincolo de asemenea înregistrări. In mod fatal gândirea nu este oprită la faptele sufletești, ci este călăuzită până aci.

Această problemă este studiată de Ștefan Lupescu într'o carte cu acelaș titlu. In concluzie remarcăm necesitatea pe care o vede din a înlocui principiul complimentarității contradictorii cu principiul noncontradictoriu ca fundament al logicei.

MIHAIU VITEAZUL ȘI FRAȚII BUZEȘTI

Gravură de C. GROSSU

Teatrul legionar

de ANTON BALOTA

Dintre toate formele de manifestare culturală ale omenirii teatrul este fără îndoială, nu numai forma cea mai veche, dar și cea mai importantă, și încă mai adânc legată de sufletul omenesc și de evoluția societăților sale.

Evoluția popoarelor, dela leagănul în care s'au născut, dela formele cele mai primitive, până sus pe scara valorilor culturale, este mereu întovărășită de evoluția teatrului. El este expresiunea vie, activă, a concepțiilor, a gusturilor, și mai ales a aspirațiilor colectivității respective.

La Greci cei vechi teatrul traducea în forme sensibile mulțimii sentimentul religios; prin teatru, tinzând mereu către unitatea lumii Olimpului, grecii orașelor, mereu hărțuite și împărțite de lupte și certuri, tindeau către unitate, care în pofida particularismului politic al lumii grecești a rămas întotdeauna idealul gândirii vechii Greciii.

Mai târziu, în evul mediu, în Occident, misterul, ca și vicleimul, în părțile noastre, care nu este decât acelaș lucru într'o haină mai modestă, mai săracă dar poate mai autentică spiritual, și anume, teatrul inspirat din viața Mântuitorului, adică povestea sfântă pusă într'o formă literară activă, — vor forma elementele de cristalizare a tuturor spiritelor, formele cari unificau omenirea peste toate divergențele. Atunci tot teatrul strângea mai ușor pe toți în aceeaș credință, căci da într'o formă sensibilă tuturor faptele fundamentale ale povestei sfinte, esențială pentru credința populară.

In vremurile mai noi teatrul reprezintă rând pe rând, fie sugestiile lumei clasice, în amintirea sentimentelor căreia doreau societățile acelor timpuri să trăiască; fie bucuria, frivolitatea altor vremuri dominate de o societate ce se afla pe marginea prăpastiei, dar nu-și putea uita egoismul; fie însfârșit în pragul veacului trecut încercarea de a impune până sus în straturile superioare ale societății și în formele ei de cultură, iubirea libertății, revolta împotriva zăgazurilor lumii vechi, și mai ales sentimentul iubirii de patrie.

Și acum, limitându-ne numai la neamul nostru, nu vom uita rolul pe care l-a avut teatrul în desvoltarea și definitivarea formelor societății noastre.

Alecsandri și Caragiale, ca să amintim numai două nume. Tot așa nu vom uita să pomenim apoi marele rol pe care l-a avut în desvoltarea sentimentelor etnice operele dramatice, făcând de pildă ca personalitatea istorică a lui Vlaicu-Vodă să nu o mai putem deosebi de cea a eroului lui Davila. Deasemenea desvoltarea sentimentelor, cari au asigurat marea revărsare de energie națională dela 1916 nu o putem înțelege fără reamintirea rolului mare jucat de teatrul românesc din acea vreme, de la dramele lui Delavrancea până la „Domnul Notar" al lui Goga sau „Se face ziuă" a d-lui Zaharia Bârsan.

Dar teatrul nu reprezintă numai sinteza tendințelor unei societăți la un moment dat ci și o puternică forță de acțiune asupra vieții etnic-sociale.

Hernani, Coriolan și Fra Diavolo, trei opere dramatice, trei reprezentații și rezultatul: mulțimea înfierbântată, sfărâmă, în trei părți ale Europei apusene, zăgazurile lumii vechi, deschizând drumuri noi către aer, lumină, libertate.

Dar de ce să căutăm exemplificări în alte părți, când avem pilda și efectul aci între noi! Fără să mai insistăm încă odată asupra rostului avut odinioară în crearea atmosferei românești de operele dramatice ale lui Alecsandri, Negruzzi, Hașdeu, Davilla sau Delavrancea, vom stărui asupra unor fapte din zilele noastre.

In plină prigoană, atunci când sărmanele suflete omenești tremurau la cea mai mică amintire a visului drag, ferecat bine în fundul sufletelor, când toți nu știau cum să ascundă mai bine gândul, în sălile pline de dușmani, Hoții lui Schiler sau Vlaicu Vodă al lui Davila, ca să nu amintim decât cazurile mai cunoscute, stârneau furtuni de aplauze la mijloc de tirade, sub ochii opresorilor neputincioși și înmărmuriți. Și cum am putea uita svonul ce se transmitea din inițiat în inițiat, la ureche pentru ca seara să se vadă rezultatul: sala „Studio"-ului plină la „Capul de rățoi".

Fără îndoială deci Legiunea nu se va putea dezinteresa de înfățișerile unui fenomen cultural ce reprezintă atâta importanță prin acțiunea sa asupra societății și care posedă mai ales o forță atât de importantă și mai ales direct activă.

Legiunea — faptă, nu va putea găsi o formă mai fericită de acțiune cultural educativă asupra maselor decât forma aceasta activă de literatură.

Literatura scrisă, ca și cea orală, se adresează în primul rând minții și sufletului, formele de artă plastică ale simțurilor, teatrul este însă o formă literară complexă, căci el se adresează nu numai minții, sufletului ori simțurilor, ci omului întreg, gândire, sentiment, auz, văz, și încă și forță de acțiune.

Legiunea nu va putea lăsa fără control un domeniu atât de important al vieții noastre culturale, după cum nu va lăsa nici manifestările sale, adică spectacolul, ce are atâta putere de acțiune asupra omului și societății, pe mâini dușmane ori nepregătite, sau slobod la orice inițiativă.

Spectacolul îndeplinind, în afara caracterului său de manifestare artistică și condițiunile unei forțe sociale, va trebui supus normelor generale ale ordinei și spiritualității legionare.

Privind acum teatrul, în primul rând, ca o valoare culturală, va trebui să ne amintim determinantele culturii legionare, pe care o defineam altădată, tot aci, ca o „valoare etnică în acțiune, corespunzătoare unui adânc sens moral". Etnic, activ, moral, iată condițiunile culturale ale teatrului legionar.

Teatrul trebue deci să nu mai fie ca până acum, după concepțiile demo-liberale produsul unui singur scop: plăcerea, deasemenea el nu trebue să mai fie, nici numai tratarea ideologică a unei probleme.

Căci atunci când teatrul ajunge să ofere spectatorilor, sub pretextul plăcerii, modele inferioare de viață, el nu numai că nu-și îndeplinește menirea, ci ceva mai mult tinde să dărâme societatea care-l susține; deasemenea când teatrul oferă spectatorilor în loc de viață construcții ideologice, el pierde orice posibilitate de acțiune asupra societății.

Scopul teatrului nu poate fi plăcerea și mai ales plăcerea simțurilor, căci deși el trebue să urmărească uneori și destinderea și de aci nevoia comediei sănătoase, el este în slujba curățeniei sufletești, în aceia a promovării valorilor sufletești.

Și ca să exemplificăm: ne amintim, ba le și mai vedem încă acele spectacole de gen strein care nu aduc pe scenă decât o lume măruntă, simțuri agitate, pofte, sentimente ușoare, fapte mici, oameni

(Continuare în pag. 4-a)

Medicina în viața nouă

Considerația pe care lumea o avea, din spusele bătrânilor și documentelor, pentru medicină și medici, a scăzut prin neîncredere.

Justificată, în parte, neîncrederea este datorită fără îndoială, unui altoi evreesc, care a prins în medicina românească.

Arta vindecărei a luat ușurel, ușurel, din caracterele comerțului iudaic, tinzând astfel la speculațiuni păgubitoare medicinei, medicilor cinstiți și înaintea lor, păgubitoare bolnavilor.

Trebuia o forță care să oprească speculațiunile și să purifice. In istoria medicinei va rămâne o dată: „6 Septembrie"; va rămâne o recunoștință nelimitată celor cari au suferit, sau murit pentru mai bine.

★

Incerc acum o analiză.

Primul bine pe care poate să'l facă un medic unui bolnav, este să nu'i facă mai rău. Al doilea bine pe care poate să'l facă, este să'l facă bine.

Este nevoe de un complex, pentruca să se ajungă la acest rezultat. Complexul acesta este necesar ori cărui medic și este format din:

a) Calități necesare înainte de a începe studiul medicinei;

b) Calități dobândite prin studiul medicinei.

Conștiința, cinstea, credința, bunătatea, integritatea simțurilor, aprecierea justă, puterea de muncă, sunt calități fără cari nu se poate începe medicina.

Cine crede în necesitatea acestor însușiri ca punct de plecare, desprinde din credința lui trei noțiuni:

1. Evreii nu pot deveni medici buni (decât pentru evrei).

2. Concursul de intrare în facultatea de medicină bazat pe media din liceu și examen (zoologie, botanică, fizică, etc.) arată o selecționare falsă, pentrucă întemeiată numai pe ce a știut și știe candidatul, nu pe ceeace este și ceeace poate deveni el.

3. Indrumătorii medicinei dinainte de 6 Septemvrie, nu puteau duce medicina pe calea bună, pentrucă lor le lipseau cel puțin trei din calitățile enumărate.

Știința și experiența sunt calități dobândite prin studiul medicinei. Acestea sunt date medicului, de către bolnavi și de către profesori.

Știința și experiența și le-au însușit foarte lăudabil medicii români.

Pentru dobândirea lor nu le-au lipsit nici bolnavii (mai mult le-au lipsit bolnavilor medicii) nici profesorii.

In facultatea de medicină studentul român a muncit totdeauna mult. După ce a devenit medic, a fost plasat în condițiuni puțin prielnice continuărei adevăratei medicini și aceasta din două motive:

1) Facultatea de medicină, ministerul sănătăței și orice altă instituție medicală, nu s'a ocupat de el decât dacă l-au făcut funcționar al lor și în acest caz l-au tratat și speculat ca pe oricare alt funcționar.

2) Dacă medicul nu devenea funcționar, rupea legătura cu instituțiile cari puteau să'l învețe în continuare medicina și ducea lupta pentru existență. Atunci trebuia să-și aleagă: sau se înfrățea cu medicul evreu (confundând astfel medicina cu comerțul) sau lupta contra ademenirei bolnavului (lucru de cele mai multe ori imposibil, pentrucă șmecheria unui evreu întrece posibilitatea de a o bănui).

Analiza făcută impune credința, că medicina românească se va transforma complet și va evolua pe calea sigură în stat legionar. Nu poate fi altfel, calitățile cerute de legiune legionarului, fiind aceleași cu cele pe care le-am enumărat, ca absolut necesare pentru arta de a vindeca.

In stat legionar separarea medicilor evrei de cei creștini, în practica lor și în colegiul lor, este o schimbare epocală, care va duce medicina românească la ceeace trebue să fie. Considerația pe care lumea o avea, din spusele bătrânilor și documentelor, pentru medicină și medici va reveni prin încredere.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Dr. Gh. Anastasescu

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

D. Bolintineanu

Soarta poeților totdeauna a fost tristă. In viață mulțimea trece neînțelegătoare peste talentele lor, glorificând pe cei ce știu să speculeze gusturi momentane. La moartea lor doar de se găsesc câțiva admiratori în urma coșciugului. Trec anii și abia generațiile care vor să se regăsească, încep să vorbească despre el.

D. Bolintineanu a fost într'adevăr un uitat. Școala îi pomenește numele pentru a nu știrbi galeria literară a secolului, ci nu pentrucă el a însemnat ceva. Candidatul la bacalaureat nu-l citește pe Bolintineanu și este sigur că nu va fi întrebat despre el.

Și totuși, D. Bolintineanu are o operă definită și de amploare în secolul frământărilor noastre spirituale, care și astăzi încălzesc, deși forma nu totdeauna sau rareori se închega pe gustul nostru de astăzi. Dar el rămâne totuși un om care a alimentat sufletul contimporanilor.

D. Bolintineanu este unul dintre aceia pe care generațiile imediat următoare îl uitaseră. Astăzi din nou se ia legătura cu trecutul. D. Bolintineanu revine printre noi; citindu-l simțim ceea ce a simțit el și mergem mai departe. Iată toată valoarea ediției ieșite la „Cugetarea" sub semnătura unui camarad, I. G. Dimitriu.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Bradul, soțul simbolic

Cimitirul în Țara Moților este plin de brazi puși la capul celor necăsătoriți...

Bradul cu semnificația lui de soț simbolic, aflat pe un spațiu românesc extrem de întins, să fie oare în forma în care îl găsim astăzi drept urmă dintr'o bogată tradiție a lui? E posibil. Dar în acest caz este de presupus că întregul neam românesc a cunoscut bradul — deci a fost popor legat de munte. Dacă am admite din contră că faptul de a-l găsi în regiune de câmpie indică o scoborâre a oamenilor din locuri muntoase, survine o altă întrebare: care este grupul de populație muntoasă care cunoaște ab origine simbolul de soț al bradului? Iată atâtea întrebări pe care ni le pune necartografierea de până acum a acestui obicei — așa de înfipt în tradiția de începuturi a neamului nostru.

In Țara Moților bradul, împanglicat frumos, se pune necăsătoriților — indiferent de vârstă, deși am surprins oare cari cârteli că se pune la bătrâni. El rămâne simbolul soțului, adică încercarea de a se împlini cele de trebuință tânărului care nu și-a împlinit rostul său pământesc.

Obiceiul cântecului e cam șters acum, dar un bătrân a putut să-și aducă aminte aceste versuri:

(Ți-am adus):
In loc de bărbat,
Un brad împănat;
In loc de mireasă,
O brădiță frumoasă.

F. Florescu

Spre un Drept politic

Se crede încă în genere, că între Drept și Politică ar fi o deosebire fundamentală, de esență, deosebire ce s'ar traduce printr'o perpetuă luptă de încălcare reciprocă a acestor două domenii, luptă în care, firește, Dreptul ar fi menit să cucerească pas cu pas Politicei cât mai mult din câmpul ei de acțiune.

Nimic mai fals.

Nimic mai periculos și mai tendențios decât această părere decretată „științifică" de uneltele slugarnice ale unei mentalități masonice — din fericire falimentară astăzi.

Perspectiva asta, ce pune în luptă juridicul și politicul, este rodul unei considerații individualiste a lumii, în care individul e înălțat la rangul de scop în sine, totul și toate trebuind să-l slujească.

Că lucrurile nu stau tocmai astfel, credem că nu mai e nevoie să mai arătăm. Cel puțin aici, unde presupunem cetitori avertizați, care urmăresc strădaniile zilnice, întru lămurirea vremii, ale tinerei noastre echipe.

Desfăcând individul centru existenței, nu se precupețea niciun efort de a-l înconjura de toate atențiile cuvenite unui astfel de demiurg modern, luându-se toate măsurile spre a-l ocroti de eventualele împietări în „inviolabilul" său domeniu ce ar putea veni din afară, din lumea forței și a întunerecului.

Astfel privite lucrurile, Dreptul devenea scutul individului, toată fenomenalitatea juridică a timpului acela fiind pătrunsă de această idee directoare a apărării aferei de libertate personală în contra forțelor din afară, a forțelor sociale și mai ales a acelor politice reprezentate prin Stat, realitate care va constitui coșmarul atâtor generații de juriști și pe care aceștia vor căuta prin orice mijloc să o anihileze, degradându-i esența proprie și scoborând-o la acelaș nivel cu indivizii „sacrosancți".

Politicul fu astfel relativizat, în formele de drept, într'un cuvânt politicul se juridicizează, tăindu-se astfel calea spre planurile superioare, sfărâmându-se legăturile organice de trăire comunitară în relații inter-individuale prinse într'o strânsă rețea juridică.

Astfel credeau oamenii epocii aceleia. Așa erau ei.

Noi suntem cu toții altfel. Noi ne simțim ca părți ale unui acelaș întreg, al unui acelaș neam. Iar neamul, trăirea în comunitatea aceasta creștină, o considerăm ca scop al vieții pământești doar, ea pregătind saltul în planul rosturilor Divinității, pentru care năzuim și creem pe măsura umilelor noastre puteri.

Individul încadrat activității prezente, aceasta subordonată neamului istoric ce vine din negura trecutului și urcă spre viitorul de slavă al mântuirii și al *Invierii*, aceasta este ierarhia ce o respectăm cu sfințenie, pentru a putea împlini menirea noastră în această existență vremelnică.

De aceea, în viziunea legionară Dreptul nu va mai fi doar o rețea de relații inter-individuale, garantând libertatea persoanei autonome, ci expresia totalității, slujind la reglementarea relațiilor sociale în spiritul comunității, esențială fiind nu garantarea individului ci a funcției sociale, a funcției întregului.

A privi lucrurile din punctul de vedere al Statului (luat în înțeles larg), prin prisma totalității comunitare, înseamnă a privi politic.

Și Dreptul nostru va fi de aceea adânc politic, în sensul că el va crește din sânul poporului, fiind nemijlocit legat de viața, înnoirea și ritmul unității politice.

Această firească subordonare și încadrare a *Dreptului în Politică* nu va însemna însă că Dreptul va deveni un simplu instrument, un mijloc doar pentru scopuri politice.

Drept comunitar, în sensul nostru nu e acela care slujește micile țeluri, fie ele chiar politice, ale variatei deveniri zilnice. Pentru noi Dreptul este expresie nemijlocită a vieții comunitare: el nu este nici piedică a activității individuale nici simplu mijloc al Statului. Drept și comunitate formează dimpotrivă o indestructibilă unitate.

Cum comunitatea formează ca întreg o entitate politică împlinind o *misiune politică*, Dreptul acesteia va fi pătruns și determinat și el ca funcție a comunității de aceste puteri și *valori politice*.

Dar Dreptul acesta nu va oglindi doar întâmplări schimbătoare dela zi la zi ci va exprima tendințele adânci și de durată corespunzând marilor prefaceri din ființa însăși a neamului.

Marile curente ale desfășurării politice și nu măruntele apariții efemere vor fi așa dar reținute și formulate de ordinea juridică a realităților respective.

Dreptul cel nou al Legiunii va fi așa dar o funcție comunitară, împlinind un rost politic prin constituirea unei ordini juridice care să exprime marile tendințe de viață și creștere ale întregului.

Nu o modificare în termeni sau chiar în construcțiile juridice transmise nouă din trecut, ci o fundamentală răsturnare a însăși perspectivei moderne, prin afirmarea unei viziuni metafizice respectuoasă cu ordinea existenții și ființa divină a omului, prin încadrarea naturală a acestuia în ierarhia ce așteaptă de veacuri să fie în sfârșit definitiv restabilită.

Mircea I. Goruneanu

Inaugurarea anului academic al Institutului de cultură italiană din București

Pentru deschiderea anului academic al Institutului de Cultură Italiană, Guvernul Italian a hotărît să trimită în România pe Excelența Sa Balbino Giuliano dela Universitatea din Roma fost ministru al Educației Naționale și actualmente vice-președinte al Consiliului Superior al Educației Naționale și al Institutului Național pentru Relațiile Culturale cu străinătatea.

Excelența Sa va ține conferința inaugurală Sâmbătă 14 Decembrie la orele 18 în sala Fundației Universitare Carol I, vorbind despre: „Formele ideale ale istoriei Italiei."

TUN, FOC!

Pe coastele franceze bateriile germane sunt în aşteptarea comenzii de deschiderea focului. Paznicul scrutează înălţimile cu binoclul gata să dea alarma. Până acum nici o mişcare!

Iată ce a mai rămas dintr'un avion englez care a încercat să replice atacului german dat zilele trecute asupra Londrei. Trei din membrii echipajului şi-au găsit moartea, iar alţi doi s'au putut salva cu paraşuta fiind luaţi prizonieri de autorităţile germane.

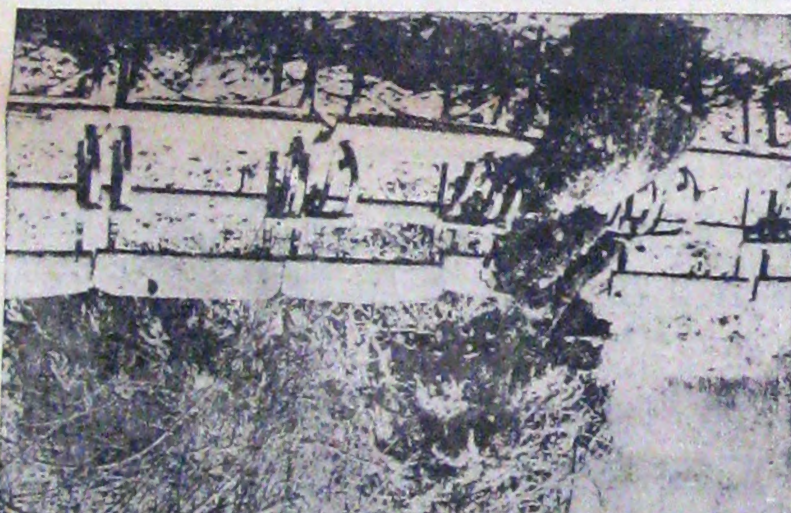
Cea mai periculoasă dintre armele pe Mare s'a dovedit a fi în acest războl mina. Efectul ei — atunci când e bine trimeasă — este nimicitor. Adevărate cetăţi de oţel plutitoare au fost rupte în două de explozia acestei maşini. Iată în clişeul de mai sus un monstru de acest fel care-şi primeşte capul.

Feldmareşalul Mackensen şi-a sărbătorit acum câteva zile împlinirea a 91 ani.

Cu acest prilej bătrânul şi valorosul oştean german care a avut un important rol în războiul trecut a fost felicitat călduros de Fuehrer.

Iarna ce se vesteşte

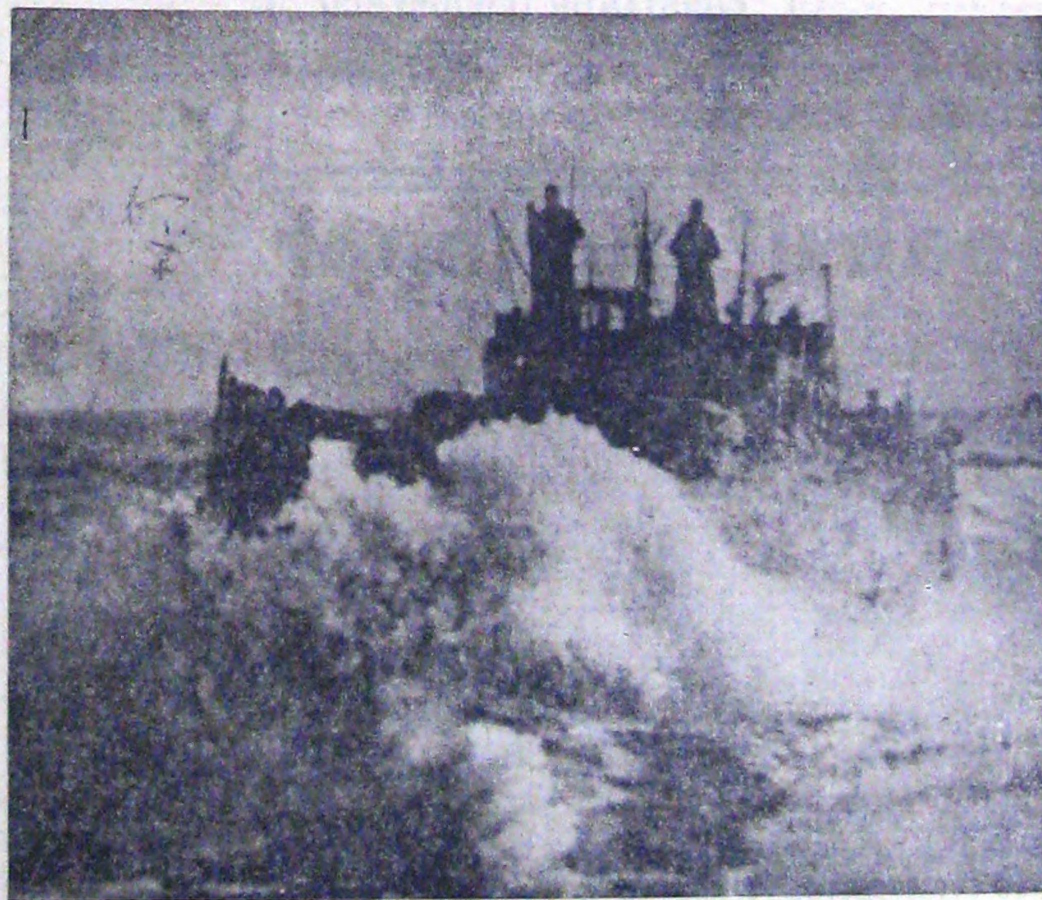
Cişmigiul a îmbrăcat de eri haine albe. Zăpada a acoperit copacii şi băncile pe care se odihneau perechile de tineri fericiţi.

Cel pe care l-a surprins reporterul nostru fotografic întârzie să plece cu toată ninsoarea abundentă. Il încântă oare peisagiul acesta splendid sau nu-i convine schimbarea neaşteptată a vremii ?...

Brevetarea primei serii de planorişti legionari

Zborul fără motor a început „să prindă aripi" şi la noi în ţară. Prima serie de piloţi legionari a fost brevetată alaltăeri. În faţa comisiei, tinerii pe care-i vedeţi mai sus au dovedit calităţi de zburători cu experienţă.

Zi după zi curăţitoarele de mine germane cercetează întinsul Oceanului pentru a descoperi câmpurile de mine aşezate cu dibăcie de inamic. Vasele care fac operaţia aceasta sunt mici şi nearmate.

Siguranţa lor o face aviaţia care determină în acelaş timp şi întinderea zonei periculoase. Nu mai este nevoe de adăugat că ele sunt cele mai utile submarinelor care se pot ascunde în locuri ce sunt crezute de inamic sigure, dându-i lovituri dintre cele mai grele.

Munca curăţitorilor de mine este uriaşă, dar mai întotdeauna încununată de succes. Dealtfel echipajul unui astfel de vas e format din marinari robuşti şi cu multă experienţă.

Spectacolele Capitalei

Teatre

NAŢIONAL (Pasaj Comedia): „Isabela, Regina Spaniei".
STUDIO (P-ţa Amzei): „Ginerele d-lui Prefect".
REGINA MARIA (Spl. Independenţei): „Papa se lustrueşte".
LUPTA ŞI LUMINA (Str. Uranus): „Soacra şi nora" (matineu şi seara).
SARINDAR (Sărindar): „Fritz şi Frantz".
EXCELSIOR (Str. Sf. D-tru): Premieră „Vânzătorul de păsări".
TEATRUL ION VASILESCU (Pasaj Comedia): „Suflet candriu de pungiu".
ROXY, TEATRUL TUDOR MUŞATESCU (Str. Lipscani): „Titanic-vals".

Cinematografe

ARO: „Clubul Tinereţ[ii]" cu Gloria Jean. Jurnale noui.
CAPITOL (B-dul Elisabeta): „Urme şterse" cu Kristin Södesbaum şi jurnale noui.
SAVOY (Calea Victoriei): „Ultima noapte" şi „Primul sărut".
PALAS BOULEVARD (B-dul Elisabeta): „Hotel Imperial" şi „Andy Hardy milionar".
SCALA (Bd. Brătianu): „Inamicul ne pândeşte" cu René Deltgen, Rolf Weih şi Kirsten Herberg şi jurnale U. F. A. şi Românesc.
REGAL (Bd. Elisabeta): „Condottierii" şi jurnal U. F. A.
ARPA (Bd. Elisabeta): „Misiunea secretă", cu Douglas Fairbanks jr. şi jurnal de actualitate.
ELYSEE (str. Doamnei): „Diamantele sunt periculoase" şi „Geronimo".
FEMINA (Bd. Elisabeta). „Hotel Sacher", cu Sibille Schmitz; şi jurnale de războiu.
FRANKLIN (Str. Franklin: „Marco Polo" şi „Cavalcada fantastică".
MODEL (P-ţa Dr. Boicescu): „Nopţi în Alger" şi „Alarmă în noapte".
FORUM (B-dul Elisabeta): „Cântec de leagăn" şi „O dispariţie senzaţională".
OMNIA (Str. Schitu Măgureanu): „Insula Emigranţilor" şi „Câinele din Baskerville" şi trupa Titi Mihăilescu.
BIRUINŢA (Bd. Elisabeta): „Cocoşatul dela Notre Dame" şi „Ce ştii tu ce-i soacră-mea".
PARIS (Rahovei): „Vorbeşte-mi de dragoste" şi „Adevărul îndrăcit".
MARNA (Calea Griviţei): „Şarpele" şi „Parada cea mare" şi trupa Titi Mihăilescu.
MARCONI (Griviţei): „Varietăţi" şi „Paradisul vagabonzilor" şi trupa M. Medeianu şi M. Bejan.
LIA (Griviţei): „Casa de corecţie" şi „Invitaţia la dans".
ALCAZAR (Calea Rahovei): „Primul bal" şi „Ştrengarul".
MIORIŢA (Calea Moşilor): „Primul Bal", cu Deanna Durbin, şi „Balalaica", cu Nelson Eddy şi Ilona Massey.
ROXY (Str. Lipscani) „Furtuna", cu Tomas Mitchell şi Fredie Bartholomey; şi jurnale U. F. A. şi Luce.
DIANA: „S. O. S. Carfa[x]" şi artişti.
SPLENDID: „Elisabeth şi Essex", cu Bette Davis, şi „Luna de miere în Baily", cu Madeline Caroll.
ODEON (Str. 11 Iunie): „Trandafirul însângerat" şi „Mătuşa din Canada".
DICHIU (Str. Română): „Vrăjitorul din Oz" şi „Se aprind făcliile".
TOMIS (Călăraşi): „La răscruce de vânturi" şi „Trebue să mă iubeşti".
VOLGA (Dorobanţi): „Vreu să-mi înşel bărbatul" şi „Suferinţele tânărului Werther".
IZBANDA (Văcăreşti): „Balalaica" şi „Departe de ţară".
PELEŞ (Şos. Colentina): „Comoara din Insula Piraţilor" (operă completă).
BITOLIA (B-dul Elisabeta): „Delir" şi „13 Scaune".
MILANO (Călăraşi): „Moartea obosită" şi „Casa de corecţie".
LIZEANU (Str. Lizeanu): „Desmoştenitii soartei" şi „Ucigaşul din Oregon" şi „Ansamblul de reviste Georgescu-Iaşi.
VICTORIA (Dudeşti): „Rivala" şi „Valea giganţilor".
BARCELONA (Str. Măgurele): „Vinpleile" şi „Revista Revistelor".
PACHE (Str. Mătăsari): „Ameninţări" şi „Când felinarele se sting".
FLORIDA (B-dul Ferdinand): „Ultimul gangster" şi „Câştigătorul Derby-ului".
VOLTA-BUZEŞTI (Buzeşti): „La răscruce de vânturi" şi „Strigoii plictisiţi" (Technicolor) şi jurnal de războiu german.
CARMEN (Dudeşti): „Prietena noastră moartea" şi „Umbra morţii".
UNIREA (B-dul Filantropiei): „Viena cântă, Viena dansează" şi „Jungla morţii".
AIDA (Rahovei): „Sora de noapte" şi „Femei bănuite".
DACIA (Şos. Ştefan cel Mare): „Cei patru cavaleri" şi „O aventură disperată".
LILLY (Şos. Giurgiului): „Cruciadele" şi „Mister Zerro".
ILEANA (Str. Avrig): „Umbra lui Nick" şi „Răzbunarea Zeului Sina".
REX (Dudeşti): „Cavalcada Hollywoodului" şi „Bătălia aurului".
NONI (Str. 13 Septembrie): „Fată bătrână" şi „Războiul fulger".
TRIUMF (Griviţei): „Nu sunt criminal" şi „Melodia iubirii" şi jurnal.
VENUS (Dudeşti): „Emigranta" şi „Cei trei muşchetari" şi jurnal.
UNIC (B-dul Filantropiei): „Casa de corecţie" şi „Invitaţie la dans".
GLORIA (Văcăreşti): „Indiscreţii" şi „Viaţa furată".
GRAND (Crângaşi): „Secretele Mării Roşii" şi „Lupul singuratic la Paris" şi jurnal.

Miercuri 11 Decembrie 1940

RADIO EXPERIMENTAL 32,4 m 9250 kHz 2 kw.
RADIO ROMANIA 1875 m 160 kHz 150 kw.
RADIO BUCUREŞTI 363,3 m 823 kHz 12 kw.
RADIO ROMANIA, RADIO BUCUREŞTI şi POSTUL PE UNDA SCURTA 32,4 m

18.30: Ora; Muzică de Berlioz (disc): Visarea lui Romeo şi Serbare la Capuleţi din „Romeo şi Julieta" (orch. Filarmonica din Londra dir. de Hamilton Harty); Arie din „Damnaţiunea lui Faust" (voce: Mireille Berthoni; Uvertură la „Benvenuto Cellini" orch. Filarmonica din Berlin).
19.00: Acum o sută de ani, de prof. S. Mehedinţi.
19.15: „COLINDA" cântecul tradiţiei noastre de Dan Botta (cu exemplificări).
19.45: Serviciul de ştiri germane.
20.00: Radio-jurnal (IV).
20.20: George Iarosevici (violoncel) şi Iosif Pruner (pian): Sonată op. 28 în sol minor de Max Reger.
20.50: Lieduri germane (discuri): Lacrimi liniştite de Schumann (voce: Karl Schmitt-Walter); Mormântul lui Anacreon de Hugo Wolf (voce: Lotte Lehmann); Dedicaţie de Rich. Strauss (voce: Heinrich Schlusnus).
21.00: ORA GERMANIEI
I. Şcolile superioare ţărăneşti şi creditul ţărănesc în Germania, de prof. Apostol Culea.
II. Muzică executată de ţărani germani.
22.00: Radio-jurnal (V); Sport.
22.25: Muzică din filme (discuri): Fox din „Noutăţi" de Henderson; Vals din „Steaua mea norocoasă" de Gordon; Melodie din „Preţul unui sărut" de Mojica (voce: José Mojica); Vals din „Irezistibilul" de Doelle; Două foxtroturi din „Rapsodia diabolică" de Berlin; Carioca din „Napoleon e de vină" de Goethe.
22.50: Jurnal pentru străinătate în limbile: germană şi italiană.
23.10: Muzică de jazz (discuri): Fox de Pettis; Fox de La Rocca şi Casey Jones.
23.20: Jurnal pentru străinătate în limba franceză.

Joi 12 Decembrie 1940

RADIO EXPERIMENTAL 364,5 m 823 kHz 12 kw.
RADIO ROMANIA 1875 m 160 kHz 150 kw.
RADIO BUCUREŞTI 32,4 m 9250 kHz 2 kw.
RADIO ROMANIA, RADIO BUCUREŞTI şi POSTUL PE UNDA SCURTA 32,4 m.

7.00: ORA DIMINEŢII
13.15: Ora; Cota apelor Dunării şi a Barei Sulina. Informaţiuni artistice şi sportive.
13.30: Romanţe voce: D-ra Lya Crăciunescu, acomp. la pian de Boldeanu: În micul oraşel uitat de lume de Vasilescu; La cine te gândeşti când plângi? de Martini; Dragoste poveste veche de Vasilache; Pentru ochii tăi de Leon; La fântâna cu găleată de Montia.
13.50: Serviciul de ştiri germane.
14.00: Instrumente diferite (disc.): Fox de Caliccio (Mihel Danzie); Parfum de Brâu (saxofon: autorul); Tango fox de Hallifax (pian: Peter Kreuder).
14.10: Radio jurnal (II).
14.30: Muzică exotică (discuri): Suită orientală de Popy (Filarmonica din Berlin dir. de Schmidt-Isserstedt); Cântec de dragoste persan de Rubinstein (voce: Theodor Saliapin); Două cântece indiene de dragoste; Două arii din „Maruf" de Rabaud (voce: Georges Thill); Osaka-suită de Koichi-Kishi (Filarmonica din Berlin dirij. de autor).
15.00: Radio jurnal (III); Jurnal cultural.
18.00: ORA COPIILOR:
I. „Dănilă Prepeleac" poveste de Ion Creangă interpretată de elevii Colegiului Naţional Sf. Sava de sub direcţia d-lui prof. Const. Antonescu, muzica de N. Oancea; conducerea muzicală Gh. Mărculescu.
II. Jurnalul copiilor de Moş Costache Dămian-Bogdăneşti.
19.00: Ora; Muzică ardeleană voce: Ion Mărgineanu; Sabin Drăgoi: a) Ploaia-mi ploaie pe hotare; b) Lumea zice că mi-s hoţ; Măi Timişe apă rece, de Bredicenau; Revedere de Aurel Eliade; Haiducească de Borgovan.
19.20: Orchestra Radio dir. de Th. Rogalschi: Balet indian din „Lakmé" de Delibes; Balet din „Cidul" de Massenet.
19.45: Serviciul de ştiri germane.
20.00: Radio jurnal (IV).
20.20: Mihail Arnăutu (voce) şi Orch. Radio dir. de Th. Rogalski: Prologul din „Paiaţa" de Leoncavallo (voce: Mihail Arnăutu); Intermezzo din „Cavaleria rusticană" de Mascagni; Arie din „Trubadurul" de Verdi (voce: Mihail Arnăutu); Gopak de Mussorgsky; Monologul lui „Boris Godunow" de Mussorgsky (voce: Mihail Arnăutu).
20.45: „Dreptate legionară" de Alexandru Vergati.
21.00: Quartetul Calvet (discuri): Quartet în re major no. 5 op. 64 de Haydn; Menuet şi Scherzando din Quartetul no. 68 op. 3 no. 5 de Haydn.
21.20: Wanda Landowska cântă la clavecin (discuri): Fantezia cromatică de Bach.
21.30: Concert de vioară Alexandru Theodorescu: Sonata în do minor de Grieg; Adios montanas de Sarasate; serenadă spaniolă de Bizet.
22.00: Radio jurnal (V); Sport.
22.25: Serenade (discuri): Serenadă de Dunhill şi Serenadă spaniolă de Chaminade (vioară: Yovanovici Bratzai); Serenada de Tosti (voce: Amelita Galli Curci); Serenadă lirică de Elgar (Orch. simf. dir. de autor); Serenadă în sol major de Arensky; Serenadă de Brahms (voce: Schmitt-Walter); Serenadă spaniolă de Bizet.
22.50: Muzică pentru străinătate în limbile: germană şi italiană.
23.10: Muzică uşoară (discuri): Slowfox de Sussain şi Tango de Orlandis (voce: Fernando Orlandis); Carnavalul la Sevilla paso doble de Winkler.
23.20: Jurnal pentru străinătate în limba engleză.

Teatrul legionar

(Continuare din pag. II-a)

ştersi. Nici măcar genialitatea literară a unor autori de resonanţă europeană nu poate motiva azi asemenea reprezentaţii. Nu se vor mai putea tolera de azi înainte asemenea spectacole, nici sub pretextul descreţirii frunţilor, şi nici sub cel a trăirii sau experimentării unor teme ideologice, deoarece toate aceste forme parazitare de teatru, ca şi cele direct imorale, nu au decât un singur rezultat: coborirea nivelului valorilor pe care le nasc ele în spectatori.

Teatrul legionar va trebui deci să respingă ca streine de esenţa sa, şi chiar de realităţile artei, şi încă şi ca periculoase gustului public încercările de-a se impune sub diverse titluri, — experienţă dramatică, poezia trecutului etc. — un teatru preocupat numai de descrierea, cu mai multă sau mai puţină căldură sau tehnică, a faptelor mărunte ale unei societăţi mediocre, sau să analizeze reconstrucţiile intelectuale a cine ştie ce teoretician al vieţii.

Superficialitatea, exploatarea ideilor, scepticismul, realităţi cu care legiunea a luptat şi a învins şi în alte domenii, nu vor putea fi tolerate nici în teatre.

Este clar deci că teatrul legionar nu va putea continua spiritul teatrului de eri; el va trebui să aducă pe scenă acţiuni şi pasiuni înălţătoare şi bărbăteşti. Sentimentele agitate de el vor trebui să fie capabile să răscolească sufletul mulţimilor, ridicând la suprafaţă valorile cele mai alese.

Credinţa, iubirea de neam, bucuria muncii, cântecul faptei, spiritul jertfei şi toate celelalte valori şi idealuri, pe care le celebrează în doctrina sa Legiunea, pe cari le împlineşte zilnic pe alte şantiere, acestea sunt valorile cari vor trebui să formeze şi fundamentul natural al teatrului legionar.

Practic problema este uşor de rezolvat, căci aceste valori sunt valori eterne, pe care Legiunea, ca şi fascismul, ca şi naţional-socialismul, în opera lor de ridicare a sufletului omenesc, le reîmprospătează, eliberându-le de sgura lăsată de dominaţia abstract ideologică a gânditorilor marei revoluţii franceze. Dramele lui Sophocle, Shakespeare, Corneille, ca să nu mai amintim decât culmile, cari au învins secolele tocmai pentrucă au depăşit faptele, incidentele, din care se năşteau, ca să atingă înălţimile cerului prin valorile pe cari le urmăreau în ideal, iată practic, sensul teatrului legionar.

Teatrul este însă şi o forţă socială şi ca atare el trebue privit şi mai ales organizat şi sub acest aspect.

Trecând aci asupra principiului organizării teatrului, care este în funcţiune de valoarea omului actor, şi nu de legi, regulamente ori fonduri, ne vom opri în final numai asupra sensului social al teatrului legionar.

Teatrul legionar trebuie să fie un teatru accesibil mulţimilor. Afirmaţiunea aceasta, care nu face decât să transpună în cuvinte, una din cele mai categorice nevoi ale lumii legionare, pune nu numai problema sălilor vaste şi a preţurilor, ţinzând să facă din teatru un adevărat serviciu social, ca şcoala primară de pildă, ci şi pe aceia a repertoriului potrivit. Sentimente cât mai simple, dar reprezentând valori cât mai intense, idei cât mai limpezi, conflicte cât mai răscolite, iată temeiurile acestui teatru pentru mulţimi, pe care va trebui să-l creeze Legiunea.

Şi încheind în conştiinţa slabei noastre producţiuni dramatice de până acuma, va trebui să subliniem cauza: lipsa unei superioare concepţii de viaţă, slăbiciunea credinţei naţionale. Astăzi le avem însă şi pe una şi pe alta în sufletele noastre.

Anton Balotă

Sportul românesc

VACANŢA!?...

Oficial, sezonul de football este închis, cu excepţia câtorva restanţe cari mai sunt de jucat.

Peste o săptămână sau două, după ce aceste ultime întâlniri vor fi consumate, football-ul va ceda pasul sporturilor de iarnă.

In aceste zile, majoritatea grupărilor vor acorda concedii jucătorilor lor cari sunt lăsaţi în plata Domnului, fără să se mai intereseze cineva de ei.

O greşală fundamentală!

Nicăeri, peste hotare, nu se procedează astfel. Legătura dintre grupare şi echipieri este menţionată în permanenţă prin creiarea unui program adecuat sezonului îngheţat, în scopul asigurării unei continuităţi în pregătirea fizică a jucătorilor.

Numai aşa poate fi păstrată forma care un sezon întreg a fost asigurată prin antrenamente severe.

Dintre grupările româneşti, numai puţine sunt acelea care au înţeles importanţa acestei măsuri şi au început s'o aplice.

Amintim de F. C. Juventus care, după un şir întreg de victorii în campionatul Diviziei secunde, nu şi-a trimis jucătorii la vatră şi continuă să-i supravegheze şi să le dirijeze activitatea sportivă şi în timpul iernii, prin creiarea unei secţii de Hockey pe ghiaţă şi a uneia de sky.

Pilda roş-albaştrilor trebue să fie imitată şi de celelalte grupări din Divizia Naţională A. şi B.

P. Manolescu

Va fi angajat un antrenor pentru echipa naţională de hockey

El va rămâne în ţară timp de două săptămâni şi va antrena şi echipele de club

Echipa naţională de hockey pe ghiaţă va avea o pregătire raţională şi o activitate internaţională intensă.

Secretarul directoratului hockey domnul Al. Botez, s'a înapoiat dintr'o călătorie care va avea urmările cele mai interesante pentru evoluţia hockeyul nostru.

INTR'ADEVAR, IN AFARA DE MATCHURILE INTERNAŢIONALE PERFECTATE, SECRETARUL DIRECTORATULUI, A TRATAT ŞI ANGAJAREA UNUI ANTRENOR PENTRU ECHIPA NAŢIONALA.

EL VA RAMANE IN CAPITALA TIMP DE DOUA SAPTAMANI ŞI VA ANTRENA ŞI ECHIPELE DE CLUB.

Se pare deasemenea că echipa naţională va participa la un mare turneu internaţional din Germania.

Proectul nouei legi a educaţiei fizice este în curs de redactare

Din informaţiile pe care le deţinem, în momentul de faţă, la O. S. R. (Organizarea Sportului Românesc) se lucrează la redactarea proectului nouei legi a educaţiei fizice, în cadrul căreia — în spirit legionar — va fi organizat întreg sportul românesc.

Gerard a dominat trei reprize dar a pierdut într'a cincea...

Boxeurul român Gheorghe Gherase, activând la Paris sub numele de Georges Gérard, a reintrat pe ringurile pariziene, într'un match cu tânărul Victor Siun.

Dominând net primele trei reprize, Gérard a pierdut totuşi matchul prin oprire în repriza a cincea, suferind un accident curios: şi-a rupt muşchiul antebraţului drept.

O nouă reglementare a sportului hippic

La primăvară, un concurs internaţional cu Germania, Italia şi România şi unul naţional pentru amatori

Pe cale particulară aflăm că pe viitor alergările de cai, precum şi tot ceeace este în directă legătură cu aceste manifestaţiuni sportive, vor avea o organizare nouă, cum şi o nouă administraţie care să dea concursurilor sau reuniunilor o altă alură şi semnificaţie.

★

IN PRIMUL RAND — DUPA CUM SUNTEM INFORMAŢI — SE VA CONSTITUI UN COMITET CU UN ANUME NUMAR DE MEMBRI, CARUIA I SE VOR ACORDA PUTERI DEPLINE ŞI CARE VA AVEA DE ORGANIZAT INTREGUL SPORT HIPPIC SUB TOATE FORMELE LUI (REUNIUNI, EXPOZIŢII, HERGHELII, CONCURSURI INTERNAŢIONALE, ETC.).

★

In al doilea rând, suntem în măsură să anunţăm că în cursul primăverii 1941 la Bucureşti se vor organiza două mari concursuri hippice:

1. unul cu caracter internaţional la care vor fi invitate echipele naţionale ale puterilor Axei.

2. un concurs naţional, rezer[vat] concurenţilor amatori, neconsacraţi.

Un „turneu al primilor patru" la 21 şi 22 sau 25, 26 Decemvrie în Capitală

Un proect, care ar reuni într'o competiţie amicală pe Unirea Tricolor, Venus, Rapid şi Ripensia

Zăpada a acoperit, parţial şi cu puţină rezistenţă desigur, terenurile de football tocmai în momentul, în care se vorbea mai insistent de organizarea unei competiţii de iarnă.

Vacanţa — tradiţionala vacanţă nefericită — începe aşa dar pentru toată lumea. Sunt doar câteva excepţii care vin să dărâme însă logica acelora ce pretind că nu se poate juca la noi iarna.

Sunt matchurile de campionat restante.

Intrebarea este firească. Dacă ultimul match de campionat se dispută obligator la 22 Decemvrie, de ce să nu se poată juca amical la 15 sau la 22 Decemvrie?.

Iată motivul pentru care se poate vorbi încă de matchuri amicale deşi zăpada a venit.

Şi într'adevăr, unele din cluburile noastre se gândesc în mod serios la organizarea unui turneu de iarnă pentru sărbătorile Crăciunului.

Un proect mai riscat

PRIMUL PROECT ESTE ACELA AL UNUI TURNEU INTERNAŢIONAL CU O ECHIPA IUGOSLAVA, CARE AR FI POSIBIL PENTRUCA FEDERAŢIA IUGOSLAVA A RENUNŢAT PENTRU MOMENT LA CUPA DE IARNA.

EL ESTE INSA MULT PREA RISCAT, CACI ORICUM FACTORUL CLIMATIC JOACA LA NOI UN ROL, CARE NU POATE FI NEGLIJAT.

Un turneu indigen

Dacă ideea unui turneu internaţional va fi abandonată din cauza riscului prea mare, aceea a unei competiţii amicale pentru zilele Crăciunului este din ce în ce mai consistentă.

Toate grupările sunt într'o situaţie financiară dificilă şi acest turneu amical la Bucureşti ar putea aduce o uşurare însemnată în problema salariilor.

TURNEUL AR URMA SA SE DISPUTE LA BUCUREŞTI IN ZILELE DE CRACIUN SAU LA 21 ŞI 22 DECEMVRIE, INTRE CELE PATRU ECHIPE BUCUREŞTENE SAU ŞI CU PARTICIPAREA RIPENSIEI, FIIND ASTFEL UN „TURNEU AL PRIMILOR PATRU" DIN CLASAMENT.

POSIBILITATILE DE ORGANIZARE SUNT STUDIATE CU CEA MAI MARE ATENŢIE ŞI PANA DUMINICA SE VA CUNOAŞTE REZULTATUL.

In orice caz e totuşi bine că cluburile noastre au părăsit mentalitatea că activitatea se termină odată cu ultimul match de campionat.

Ce fac în America Toma Aurel şi Milică Teodorescu?..

... iată o întrebare pe care le-o va pune, probabil directoratul de box, cerându-le un „raport de activitate"

Ce mai fac Toma Aurel şi „Milo" Theodorescu în Statele Unite?

Iată o întrebare cu atât mai interesantă şi mai gravă cu cât şi-o pune şi directoratul de box şi o va pune în mod oficial celor doi boxeuri.

Nici Toma nici Milică nu au mai dat vreun semn de viaţă.

Ultimele veşti îl arătau pe Toma Aurel la un pas de titlul mondial, în goană după adversarul, care îl evita.

Apoi nimic.

Milică Teodorescu, deasemenea, într'o serie fericită de victorii, campionul României mergea pe un drum glorios. Şi dintr'odată, nici dela el nu a mai venit nicio veste.

Această tăcere a intrigat pe actualul conducător al directoratului şi nu este exclus ca să se ceară celor doi boxeuri să arate activitatea şi noile angajamente.

Se pare că în acest sens se va scrie la New-York, unde sunt cei doi campioni şi li se va cere „un raport de activitate".

Cei doi sunt, desigur, boxeuri profesionişti, dar nu este mai puţin adevărat că de activitatea lor este legat şi numele ţării şi directoratul are dreptul să se intereseze de modul cum prestigiul boxului românesc este reprezentat căci cei doi boxeuri luptă peste ocean sub titlul de campioni ai României.

România cumpără tutun la Istanbul

ISTANBUL. — Cumpărătorii români de tutun, care se află actualmente la Istanbul anunţă, că intenţionează de a cumpăra din recolta anului trecut 20.000 kgr. tutun de cele mai bune calităţi şi anume 10.000 kgr. de „Samsun Maden" şi 10.000 kgr. de „Samsun Dere".

DIN TOATE CATE CEVA

Caravană universitară din Italia la Bucureşti

Relaţiile sportive româno-italiene vor fi şi mai intense în anul care vine.

Sunt în perspectivă diverse întâlniri, în cadrul cărora sportivii români vor înfrunta reprezentanţii sportului italian.

Astfel, pentru primăvara anului viitor — probabil în Martie sau Iunie — se proectează turneul la Bucureşti a unei caravane universitare italiene, care să cuprindă echipe de: football, basketball, rugby şi atletism.

Un mare concurs de lupte greco-romane la Timişoara

Sâmbătă 14 crt. se va desfăşura la Timişoara un mare concurs de lupte greco-romane, la care vor lua parte grupările: C. F. R. (Bucureşti) cu 7 luptători, CFR (Timişoara) cu 14 şi U. D. R. cu 14 luptători.

Concursul, aprobat de Directorat, va avea următorul program:

Cat. aer: Burcovici (U.D.R.)—Duca (C.F.R. — Timişoara).
Cat. pană: Cristea (C.F.R.-Timiş.)—Popa (C.F.R.-Bucureşti).
Cat. uşoară: Horvath (U.D.R.)—Pepa (C. F. R.-Tim.).
Cat. mijlocie A: Bali (CFR-Tim.)—Şandor (UDR).
Cat. mijlocie B: Cocoş (CFR-Buc.)—Moldovan (CFR-Tim.).
Cat. semi-grea: Hotea (CFR-Buc.) Ghimeşi (UDR).
Cat. grea: Suşaba (CFR-Buc.)—Sviertzenbeck (UDR).

In cursul lunei Ianuarie, va avea loc un nou concurs, de data aceasta la Bucureşti.

Şedinţă importantă Joi, la O. S. R.

Mâine seară, la O. S. R. va avea loc o foarte importantă consfătuire în legătură cu utilizarea sălilor de gimnastică ale şcoalelor din Capitală, pentru antrenamentul de iarnă.

Un nou campionat naţional de tir

Campionatul naţional de tir cu glonţ, poziţia în picioare, distanţa 50 m. nerezemat, va avea loc la 22 Decembrie, ora 9 dimineaţa pe stadionul A. N. E. F.

Campionatul va fi dotat cu o cupă de allenge şi premii pentru primii cinci clasaţi.

Al doilea antrenament al H. C. Juventusului

Pregătirile echipelor de hockey continuă cu mare atenţie şi intens.

Aseară a fost rândul H. C. Juventusului să facă antrenament.

Şi a făcut sub conducerea lui Paul Anastasiu un antrenament foarte reuşit.

Noui grupări de rugby

Numărul grupărilor de rugby a crescut. Două noui grupări şi-au făcut apariţia; dar nu în Capitală, ci în provincie.

Anume, la Braşov, unde I. A. R. şi-a reînfiinţat secţia de rugby, iar „Grupul Etnic german" a anunţat forul dela Bucureşti că va avea la primăvară o echipă de rugby.

Două oferte pentru Lucian Popescu

LUCIAN POPESCU, CAMPIONUL EUROPEI LA CATEGORIA PANA, A PRIMIT DOUA OFERTE CARE NU SUNT NOUI: UNA DIN GERMANIA PRIVIND ORGANIZAREA MATCHULUI CU ERNST WEISS PENTRU TITLU, ŞI ALTA DIN.. GRECIA.

CAMPIONUL ROMAN N'A RASPUNS INCA, LA NICIUNA.

Campionate mondiale de box amator la Berlin!

BERLIN, 11. — In cursul anului 1942, Germania va organiza la Berlin primele campionate mondiale de box amator, care vor înlocui turneul olympic nedisputat la Helsinki. La campionate vor fi invitate toate ţările afiliate la F.I.B.A.

MISCAREA LEGIONARA

Biserica şi Mişcarea Legionară

de POMPILIU PRECA

Poate că nimeni altul nu a tălmăcit cu mai multă înţelepciune ca Victor Puiu Gârcineanu, fenomenul religios al legionarismului. Ceea ce a văzut el de prima dată în Mişcarea Legionară, a fost înalta ei valoare spirituală care-i imprimă o notă puternică de originalitate, faţă de mişcările similare din străinătate. „Legionarismul este în primul rând credinţă în Dumnezeu". Fondul structural al Legiunii este, aşa dar, religia. Mai precis, religia creştină. „Singura mişcare politică, care îşi are temeliile în teologia creştină".

In general mişcările colective capătă un aspect religios, prin creşterea intensităţii sentimentelor care le mişcă. Dar este vorba mai mult de o „quasi-religiozitate", întrucât aceste tendinţe se realizează în obiective omeneşti. Ceea ce aşează legionarismul pe un plan superior, este obiectivarea transcendentă a fenomenului ei religios. „Unde nu există Dumnezeu, ci un obiect omenesc, nu este religie ci cel mult misticism. Care misticism, în sine, n'are nici o valoare superioară".

Dar, pentru care motiv fundamentul spiritual al legionarismului este religia creştină?

Elementele acestei discuţii trebue căutate în caracterele structurale ale spiritualităţii poporului românesc.

Neamul are pe lângă patrimoniul fizic şi material, un patrimoniu spiritual. („Pentru Legionari" — pag. 298). Acest patrimoniu cuprinde: concepţia lui despre lume şi viaţă, onoarea şi cultura lui.

Neamul românesc nu recunoaşte altă spiritualitate în afară de credinţa în Dumnezeu. Dar această credinţă nu are o bază epistemologică, ci una profund organică. El nu încearcă o explicare raţională a dogmelor Bisericii. Ştie că mintea lui nu poate despica misterul acestor dogme. Pentru român credinţa nu este un act de gândire, ci un act de trăire. Dar o idee nu are permanenţă atâta vreme cât este prezentată numai sub rigiditatea formelor raţionale. Ideea trebue să poarte şi girul sentimentului. Pe bună dreptate André Joussain nega existenţa unei raţiuni pure de factură kantiană, subliniind importanţa afectivităţii alături de raţiune.

Iată pentru care motiv, câţiva „intelectuali" români au făcut falsa afirmaţie că, poporul român este lipsit de un fond religios. Pe drept cuvânt, românul este strein de problemele teologice. Nu le cunoaşte, pentrucă nu şi le pune, dar le trăeşte. Pentru a-şi face, însă, înţelese dogmele Bisericii, el şi le asimilează prin creaţia artistică. Se fereşte deci să cadă în erezie prin raţiune şi se salvează prin sentiment, în creaţii artistice. (L. Blaga: Spaţiul mioritic pag. 131, interpretat de Th. Feciorn în „Poporul Român şi Fenomenul religios", pag. 20).

Neamul românesc şi-a asimilat adevărurile creştine prin creaţiile artistice ale colectivităţii. In bogata noastră literatură folkloristică vom descoperi acel extrem de caracteristic fond religios al neamului, care este creştin.

Iată dar şi răspunsul la întrebarea de mai înainte.

Inalta valoare etică a Mişcării Legionare se desprinde din unicitatea istorică a fundamentării ei religioase pe creştinism. Noua epocă ce se deschide în istorie, sub ochii noştri, se caracterizează prin acea svârcolire spasmodică a lumii vechi, încătuşată de păcate, care caută într'un suprem efort de ultimă oră „împinsă de năzuinţi organice", spre Dumnezeu, pentru a-şi salva Invierea. Ei bine, primii paşi către Dumnezeu, în acest istoric marş, i-a făcut Neamul Românesc prin Revoluţia Legionară.

Când am început să scriu aceste rânduri, vroiam să vorbesc ceva despre camaradul preot Ilie I. Imbrescu care de curând ne-a adus o preţioasă contribuţie la problema raportului dintre „Biserică şi Mişcarea Legionară", printr'o luminoasă lucrare cu acelaş titlu.

Nu-l cunosc personal pe părintele Ilie Imbrescu. Dar, din spovedaniile sale de care abundă cartea, nu-l reprezint cu întreaga lui fiinţă înfipt adânc în inima fenomenului legionar. Părintele Imbrescu încearcă o confruntare a legionarismului cu catehismul ortodox. Convingerile Sfinţiei-Sale de justa încadrare a Mişcării Legionare pe linia Bisericii, nu-i pot stăpâni revolta deslănţuită de prigoana vechiului regim politic împotriva acelor „nebuni pentru Hristos"; prigoană patronată de însuş Capul Bisericii Ortodoxe Române de pe atunci — Miron Cristea. Din întâmpinarea către Sfântul Sinod, trimisă de părintele Imbrescu la 10 August 1938, din lagărul dela Miercurea-Ciuc, prin care cere să fie judecat pentru faptul de a fi fost luptător al Crucii lui Hristos prin Legiunea Arhanghelului Mihail, desprind caracterul general al scrisorii care demască călcarea legilor bisericeşti tocmai de către acei cari „acuzau" în numele acestor legi.

„Preotul şi Legionarul" — iată o chestiune demnă de subliniat, pe lângă altele, din cartea părintelui Imbrescu. Incadrarea preotului în Mişcarea Legionară este un act firesc şi perfect legal din punct de vedere al Bisericii. Prin Legiune preotul îşi desăvârşeşte misiunea. Rostul preotului este „în slujba Bisericii, pentru binecuvântarea Neamului"; iar al legionarului „în slujba Neamului, cu binecuvântarea Bisericii". Căci Dumnezeu a vrut şi a trimis Legiunea Arhanghelului Mihail să salveze neamul românesc dela pieire. Preotul şi legionarul — amândoi lucrează în numele lui Dumnezeu.

In adevăr acesta este supremul ţel al eticei legionare, dar să nu ne înaripăm prea mult avântul şi să nu uităm că: „Linia Bisericii este cu mii de metri deasupra noastră... Noi, prin acţiunea noastră, prin faptele şi gândurile noastre, tindem către această linie, ne ridicăm spre ea, atât cât ne permite greutatea păcatelor cărnii şi condamnarea la care am fost sortiţi prin păcatul originar. Rămâne de văzut cât am putut, prin sforţările noastre pământeşti, a ne înălţa către această linie".

Acolo unde a fost ucisă Nicoleta s'a sfinţit eri o cruce

Slujba religioasă

In cadrul unei înălţătoare solemnităţi legionare a avut loc eri la km. 13.500 sfinţirea troiţei ridicate de camaradele legionare din Bucureşti pe şoseaua Bucureşti-Giurgiu, adică pe locul unde a fost ucisă în noaptea de 9 spre 10 Iulie anul trecut comandanta legionară Nicoleta Nicolescu.

Şedinţa s'a deschis cu raportul dat de comandanta Sica Popescu camaradei Nicoleta, exprimând după aceia, în cuvinte simple credinţa desăvârşită a tuturor legionarilor şi a dat ca pildă viaţa Nicoletei. Printre altele camarada comandantă Sica Popescu a spus:

„Cei ce au crezut că-i fac rău i-au făcut bine. Nu noi înviem ci Nicoleta care trăeşte în fiecare din noi, viaţa ei o asemănăm cu o cruce sfântă, viaţa de luptă şi de jertfă. Trandafirii albi dela căpătâiul crucii simbolizează puritatea sufletului ei care l-a înţeles şi l-a urmat pe Căpitan cu câinească credinţă. Să facem o sfântă mărturisire comună să nu precupeţim nici viaţa noastră încercând s'o imităm. Şi dacă la sfârşit ne vom putea convinge că noi ne-am făcut datoria aceasta este cel mai frumos dar ce l-am putut face Nicoletei. Aci Nicoleta ţine şedinţă; să-i cerem aşa seară cu dinţii strânşi să ne conducă, iar noi să jurăm că o vom urma până la moarte. Ne legăm să ducem o viaţă de muncă, de tăcere, de modestie şi de credinţă pentru Legiune şi Căpitan.

După oficierea slujbei religioase de către un sobor de preoţi, a vorbit părintele Mihăilescu-Gorgani care a arătat tuturor celor de faţă minunata jertfă a Nicoletei.

Au asistat doamnele d-n Marin, Florica Cantacuzino, col. Creţia, Mari Polichroniade, Popovici Lupu şi domnii Grosu, comandant al C. M. L., Viorel Trifa preşedinte U. N. S. C. R. Calomina, Creangă, secretar general al C. M. L., Igiroşanu, etc.

Geneza comună a revoluţiilor postbelice

de VASILE MARGHESCU

Fenomenul cunoscut sub denumirea de revoluţie, este subordonat unui alt fenomen care caracterizează viaţa, evoluţia.

Formele vii au o tendinţă de evoluare de la o fază la alta. Dacă această evoluţie este progresivă, regresivă sau ciclică, nu interesează studiul de faţă, de asemenea nu ne interesează dacă formele evoluiază de la simplu la compus sau invers.

Vom remarca numai, existenţa unei mişcări lente în „UNIVERSUL ISTORIE", cum îl numeşte Spengler, o mişcare pe care viaţa scurtă a oamenilor nu o poate înregistra, dar pe care perspectiva mai multor secole nu o poate ascunde.

Această mutaţie a formelor este independentă de voinţa oamenilor, ea înfăptuindu-se sub imperiul unor legi naturale.

Exemplele evoluţiei le găsim cu prisosinţă în lumea naturală şi vie care ne înconjoară, enumerarea lor demonstrativă fiind la îndemâna oricui.

In cadrul acestui mare fenomen de evoluţie se produce câteodată o accelerare cu efecte rapide care cad sub simţurile oamenilor, care pot chiar să intervină fie pentru a opri efectele acestei accelerări, fie pentru a precipita accelerarea însăşi.

Aceste accelerări se cunosc sub denumirea de revoluţii, şi ele se produc tot în mod natural, atuncea când între condiţiunile de viaţă caracteristice unei faze din lanţul evoluţiei şi posibilităţile reale de viaţă ale unei fiinţe se stabileşte un antagonism în aşa fel încât ar duce la dispariţia vieţii însăşi.

In aceste condiţiuni, întrucât viaţa nu poate să reziste traversarea fazei nenormale, reacţionează şi forţând legea evoluţiei naturale caută să se apropie de faza în cadrul căreia poate să existe.

Revoluţia apare deci ca un fenomen nenormal dar util, căci organismele al căror instinct de conservare nu le indică momentul în care trebue să înceapă fenomenul revoluţionar sau nu au vitalitatea necesară pentru a traversa acest fenomen, dispar.

Câte exemple de asemenea dispariţii nu ne pot da geologia, zoologia, botanica, şi istoria?

Revoluţiile survin pentru corectarea unui defect al evoluţiei, sau tind la înlăturarea tuturor elementelor cari într'un fel sau altul se opun la desfăşurarea normală a mersului evoluţiv.

Şocul pe care revoluţiile îl produc organismelor, este aşa de puternic, încât o judecată de valoare, precum şi constatarea efectelor lor nu poate fi făcută decât privindu-le prin prisma unui şir mai îndelungat de ani.

Revoluţia este bună atunci când tinde la atingerea rapidă a unei faze necesare vieţii, dar prin care fază firul evoluţiei tot ar fi trecut, şi este rea atunci când vizează o fază care nu se găseşte situată pe traectoria evoluţiei.

Diformarea patologică a unui organism prezintă o revoluţionare evidentă a tipului iniţial generic, dar prin faptul că faza aceasta nu este prevăzută, cum am spus mai sus pe drumul normalului evolutiv, chiar dacă în starea aceasta trăeşte, revoluţia nu se încadrează în evoluţie, grupându-se în cadrul revoluţiilor rele.

Fenomenul revoluţionar astfel definit se repetă la fel de adevărat la toate formele naturii, dintre care pe noi ne interesează cele vii şi anume oamenii.

Societatea omenească, ca însăşi produs al evoluţiei, are fiinţa ei şi legile ei de viaţă aparte de fiinţa indivizilor cari o compun şi de legile lor de viaţă. Indivizii sunt elemente componente şi necesare dar nu unice în fiinţa unei societăţi.

Nu există individ care să preexiste sau să existe în afara societăţii

Societatea, spune Aristotel a preexistat indivizilor, căci după cum nu se poate concepe un membru al unui organism care să fie viu în afara organismului, la fel nu se poate concepe un individ care să preexiste sau să existe în afara societăţii.

Rezultă că societăţile au viaţa lor proprie, cu condiţiunile şi legile lor de viaţă, situându-se ca orice organism viu pe linia evoluţiei.

Aceste organisme, întocmai ca şi celelalte, îşi au perioadele lor de revoluţionare dinamizate de instinctul de conservare.

O societate are o infinitate de aspecte, politic, social, moral, culturul, economic, etc. şi aceste aspecte sunt aşa de strâns legate unul de altul încât nu se poate concepe o revoluţionare parţială fără antrenarea simultană a tuturor celorlalte aspecte ale societăţii.

Nu se poate concepe, şi istoria este de partea acestei afirmaţii o revoluţie politică care să nu fi avut şi consecinţe sociale, morale, culturale şi economice sau dacă cineva ar putea găsi un exemplu contrariu, înseamnează că fenomenul revoluţionar a fost numai aparent sau inexistent.

Când spunem cele trei revoluţii ne gândim la diversitatea spaţială pe care ele s'au produs, căci altmintrelea ele formează o singură revoluţie, dacă ţinem seamă de elementul care le-a determinat apariţia, şi care era conservarea fiinţei societăţii naţionale în pericol de destrămare.

Desigur că între aceste revoluţii pe cari le vom analiza în ordine cronologică de apariţie, există asemănări şi deosebiri de suprafaţă sau chiar mai profunde, ele sunt însă identice dacă ne raportăm la scopul pe care îl vizează şi la obstacolele pe care urmează să le înlăture.

Problema care se pune este de a şti dacă aceste fenomene pe care le trăim, pot fi considerate revoluţii sau sunt numai nişte transformări banale cari se limitează la nişte simple agitaţiuni sterile şi inutile.

Gradul de evoluţie al societăţii a atins de puţină vreme limita care poartă denumirea de Stat Naţional.

Această limită este o fază naturală a evoluţiei, ca şi hoarda, clanul, tribul, cetatea, etc. şi în cadrul ei viaţa oamenilor se desfăşoară armonic în raport cu stadiul evolutiv al celorlalte aspecte ale societăţii.

Am spus că indivizii sunt elemente necesare şi componente ale societăţii, nu însă determinante. Elementul determinant al societăţilor în faza actuală este legătura care există între indivizii componenţi, legătură decurgând dintr'o îndelungată convieţuire pe întinsul unui teritoriu determinat, al unui grup de oameni cu o conştiinţă comună a originei lor etnice, având aceiaşi limbă, aceleaşi obiceiuri, aceiaşi credinţă şi aceleaşi aspiraţiuni ideale.

In faţa statelor naţionale cari sunt expresiunea politică a societăţilor naţionale, s'a ridicat concepţiunea antiistorică a comunismului care tinde la distrugerea legăturii determinante arătată mai sus şi la transformarea tuturor societăţilor naţionale, într'un conglomerat informe de indivizi, fără prezent şi fără vreo aspiraţiune spirituală viitoare.

Comunismul tinde la suprimarea valorilor spirituale, care formează zestrea acumulată de veacuri a societăţilor, şi la înlocuirea lor cu valori materiale pentru satisfacerea unor necesităţi fizice efemere.

Este comunismul o fază precisă în drumul evoluţiei pe care societăţile o vor atinge la un moment dat?

Credem că nu, pentrucă tendinţa lui este de a distruge singurul mediu predestinat al oamenilor sortiţi unei convieţuiri fatale, care este societatea.

Când zicem societate nu ne gândim la aspectul ei fizic ci la înfăţişarea ei de reprezentare metafizică şi spirituală.

Convieţuirea oamenilor în societate, nefiind un element voliţional ci unul fatal, el nu poate fi distrus de nici o forţă exterioară sau interioară, căci distrugerea lui înseamnează distrugerea societăţii fizice însăşi.

Şi acum, încă ceva de adăogat. Intocmai ca armatele cari trimit avantgărzi speciale pentru recunoaşterea terenului şi desorganizarea pe cât cu putinţă a sistemului de apărare adversă, comunismul a fost servit cum nu se poate mai bine de scurta viaţă a Statului de esenţă democrată care în mod conştient sau inconştient îi pregătea victoria.

In dosul principiului libertăţii nemărginite, posibilă în teorie dar intraductibilă în fapt, care a anarhizat societatea, dând mână liberă celor tari în contra celor slabi se poate observa spectrul comunismului, fază finală a desmăţului.

Constatăm deci existenţa unor corpuri sociale cu viaţă proprie, rezultante ale unei îndelungate revoluţii istorice, ameninţate cu distrugerea fiinţei lor, de o forţă brutală aistorică şi ilogică.

Constatăm o reacţiune, determinată de instinctul de conservare al societăţilor naţionale, care izbucneşte acolo unde pericolul este mai mare.

Aceste reacţiuni îndeplinesc toate condiţiunile unor revoluţii aşa cum le-am analizat mai sus.

Aceste revoluţii sunt mai multe dacă ne orientăm după numărul societăţilor naţionale în sânul cărora se produc, şi sunt una singură dacă ne gândim la geneza lor şi la aspiraţiile ce le caracterizează.

★

Vom analiza foarte pe scurt trăsătura esenţială a fiecăreia din cele trei revoluţii: FASCISMUL, NAŢIONAL SOCIALISMUL şi LEGIONARISMUL.

Dela început vom observa că toate aceste revoluţii se caracterizează prin dinamismul lor, prin tendinţa de organizare şi prin înalta tensiune morală pe care o trăesc.

Dinamismul revoluţionar, post belic, înlătură concepţia statică a instituţiunilor pe care integrându-le în sensul vieţii, le suprimă caracterul de permanenţă absolută şi universală arătând că numai relativismul formelor este susceptibil de transformări progresive şi de adaptări continue la necesităţile prezentului.

Organizarea este un imperativ al secolului al XX-lea rezultat din necesitatea corectării principiului libertăţii indivizilor.

Abuzul de libertate a dat naştere la un complex de nedreptăţi, libertatea unora extinzându-se în detrimentul altora, dând naştere prin felul acesta la o adevărată anarhizare a societăţii.

Strâns legată de noţiunea organizării este şi erarhizarea valorilor în societate.

Erarhizarea corespunde unei cerinţe morale, rezolvarea ei urmând să se facă prin înlocuirea primatului numeric, de esenţă pur democrată, cu calitativul.

Prin felul acesta societatea încetează de a mai prezenta aspectul unui plan geometric, cu indivizi juxtapuşi, a căror activitate de multe ori contrarie se anihilează, ea urmând să ia aspectul unei colaborări armonice de forţe pentru atingerea unui scop comun.

Caracteristica esenţială a celor trei revoluţii este înalta tensiune morală şi naţională pe care au trăit-o cele trei naţii, atât în perioada insurecţională cât şi din clipa când au luat efectiv şi formal conducerea Statelor.

Aceste revoluţii au fost mai puţin pregătite cu mintea şi mai

(Continuare în pag. 7-a)

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Conferinţa camaradului I. Pădureanu

In cadrul conferinţelor organizate de cuibul „Bănică Dobre" din grupul IV Bazileţi, Miercuri 11 Decembrie 1940, ora 20 precis, va vorbi camaradul Ion Pădureanu despre: „Neam birsilor".

Conferinţa se va ţine în localul Facultăţii de Drept (B-dul Elisabeta) în sala ce se va anunţa la intrarea principală.

Sunt invitaţi a lua parte atât camarazii legionari, cât şi persoanele străine de legiune.

Disensiuni ?

Adversarii, când sunt de bună credinţă, îţi par deseori de compătimit prin naivitatea lor.

Judecând prin prisma lor, adică a individualismului care se manifestă numai în virtutea interesului, încearcă să răsfrângă această psihologie şi asupra legionarului. Profundă eroare de perspectivă. Tocmai deosebirea de structură sufletească faţă de ei face tăria de neinvins a noastră.

Cum sunt individualiştii strânşi, uniţi între ei? In mod pur juridic., adică interesaţi în mod personal. Comunitatea lor, dacă se poate numi astfel, este o comunitate de interese, ori se ştie, interesul prin definiţie este ceva trecător, fiindcă generatorul lui constă din trebuinţele materiale ale noastre, mereu altele. De aci caracteristica comunităţilor de acest fel, instabilitatea. Şi e firesc, căci nici n'ar putea să fie altfel neavând de realizat un scop mai înalt. Fiind în slujba biologicului din noi, poartă caracterul efemerităţii.

In cadrul acestor comunităţi se nasc mereu noi interese trecătoare şi de aci o luptă intestinală continuă. Apoi disensiunile cu corolarul lor, bisericuţele.

Şi adversarul încearcă să răsfrângă şi asupra noastră acest mod de a fi şi a vedea. Şi crede că astfel va veni şi scadenţa fenomenului legionar. O eroare decât care alta mai mare nu se poate.

Este Legiunea o comunitate de interese egoiste, personale? Nicidecum. Cine vede aşa ceva în Legiune este în păcat, în sensul că n'a înţeles cel mai elementar adevăr din Legiune.

Care este atunci caracterul comunităţii legionare? Dragostea, adică totala lipsă de interes. De unde izvorăşte aceasta şi cui serveşte? Din trebuinţele neamului şi serveşte la realizarea destinului lui. De unde Legiunea este o comunitate de dragoste şi de destin. Aşa a definit-o profesorul.

El când da această definiţie, se referea la neam. Ori Legiunea este însăş neamul, ea fiind realizatoarea destinului acestuia, ea dă un sens în storie neamului.

Vă daţi seama în ce situaţie dificilă vă găsiţi toţi cei situaţi în afara Legiunii? Aţi dezertat din istorie!

Din acesta este caracterul Legiunii, nu vedem cum ar putea să apară forme legate exclusiv de interesele personale.

Dealtfel, chiar din acest motiv, caracteristica unei comunităţi din dragoste este desăvârşita unitate şi armonie. Când cineva ar da naştere la disensiuni, este automat izolat, deoarece aceasta ar echivala cu a călca preceptul de bază al Legiunii: renunţarea la tine.

Unitatea din dragoste funcţionează cu o precizie matematică, tocmai fiindcă este debarasată de aspectul de efemeritate al lucrurilor. Această unitate dăinueşte cât şi idealul care îi stă la bază, ori idealul Legiunii este permanent valabil şi ca atare unitatea noastră este şi ea permanentă. Se va perpetua din generaţie în generaţie. Greu a fost până aci: revelarea idealului, făcută de Căpitan. Dar odată intraţi în stăpânirea idealului, lucrurile vor merge cu necesitate spre ţinta supremă.

Iată pentru ce, spre o bună înţelegere a farmecului legionar, trebue să faceţi efort de a înţelege sufletul generator al acestui fenomen. Altfel săvârşiţi greşala, voită sau nu, de a judeca prin prisma voastră, a trage concluzi şi a ni le atribui nouă.

Fără înţelegerea sufletului nou, nu puteţi avea perspectiva lucrurilor, în adevărata lor lumină.

Şi, odată ajunşi aci, veţi vedea gravitatea erorii săvârşite.

Ion Botaş

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Organizatia „Munca Legionară" reclădeşte oraşul Panciu

In oraşele bântuite de cutremur, Galaţi, Focşani, Tecuci, organizaţia „Munca Legionară" a înfiinţat tabere de muncă în cari camarazii de pretutindeni reclădesc gospodării şi dau un cămin celor urgisiţi.

Iată realizările şantierului Panciu înfiinţat la 18 Noembrie a. c.: Construirea şi amenajarea unor baracamente demontabile, construirea de camere din lemn cu pereţi dubli umpluţi cu rumeguş de lemn. Ridicarea scheletului de lemn pentru un magazin legionar. Ridicarea unor magazii şi depozite pentru materiale şi alimente. Dărâmarea caselor şi tuturor construcţiilor cari ameninţau cu prăbuşirea.

Deasemenea s'a dat o deosebită atenţie organizării asistenţei medicale: deparazitarea cu etuve, desinfectarea locuinţelor, consultaţii, pansamente etc.

Planul de reconstrucţie al oraşului Panciu este în studiu şi Statul Major Technic al Org. „Munca Legionară" caută formula unui stil unitar.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Note fugare

In tabăra legionară dela Breaza

Şeful cuibului m'a anunţat: „Diseară pleci la Breaza". Nu fusesem, altădată, în acele părţi. Dar bucuria mea era atât de mare nu numai pentrucă, în scurt timp urma să se deschidă în faţa ochilor mei o privelişte nouă, pentru mine, ci şi la gândul că voiu munci alături de camarazii mei.

Seara întindea aripi de oţel peste Bucureştii zgomotoşi...

Noi am pornit dela „Casa Studenţească" o echipă de 30 legionari studenţi.

Pavajul răsuna sub piciorul legionar, iar cântecul se înălţa către cer:

„Stefan Vodă al Moldovei
Fost-a pela noi prin munţi..."

...Trenul, îndreptat spre creerii munţilor, străbătea tăcerea nopţii din ţara lui Codreanu...

Breaza... Soarele încă nu se înălţase peste brumatele piscuri... Frig de toamnă târzie...

N'am apucat să aţipim şi iată că s'a sunat scularea. Ne întâlneam cu camarazi mai roşii la faţă, mai sănătoşi parcă şi „mai legionari".

Uitaserăm oboseala. Imbrăcaţi, am pornit, la comanda Şefului.

— Gardă stai!
— La stânga!
— Pentru onor! Inainte!

„Drapelul sus şi rândurile strânse
Legiunea trece în viu şi aspru pas,
Cei ce-au căzut ucişi de gloanţele duşmane
Păşesc în rând cu cei ce au rămas"

Astfel am înălţat drapelul României Legionare, acolo unde alţii duceau în fond o altă viaţă.

Am pornit spre Prahova unde ne-am spălat. După ceai am primit târnăcoape şi hârleţe şi am pornit spre şantier.

— „Noi legionarii lui Codreanu
Din muncă ne-am făcut un crez"

Răsunau munţii...

Am început să săpăm gropi pentru a se sădi pomi. Pământul se întâlnea cu cei cari vor să-l împodobească cu pomi, aşa cum odinioară l-au împodobit daco-romanii...

Când am intrat în rând am simţit că altfel curge sângele în vine şi altfel îmi răsună glasul în cântece.

Săptămâna suferinţelor Căpitanului... Post şi rugăciune. Seara clipe de meditaţie pentru Căpitan...

Un camarad vorbind despre Căpitan a exclamat:

„Căpitanul trăeşte! I-am simţit sângele svâcnind în vinele pe care le smulgeam din pieptul pământului". Era tânărul poet Mihadaş.

La o discuţie am auzit spovedania unui camarad: „Dacă n'aşi fi venit în tabără nu n'aşi fi înţeles nimic din ce este Legiunea. In tabără am devenit alt om. Aici nimic nu mi se poate opune. Aici fac lucruri pe care dacă aşi fi încercat alt undeva n'aşi fi putut".

Şi l'am văzut, în adevăr, cum suia fără frică pe acoperişul unei case, dărâmată aproape de cutremur.

Mâinile nu mai simţeau frigul. Praful se aşternea peste obrajii lui de orăşean.

Am înţeles aci multe.

Gh. Raţiu

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

ŞTIRI

PREDEAL, 10. — Eri dimineaţă la ora 6,30, un grup de 20 camarazi studenţi, din Braşov, au luat într'o urnă pământ sfânt de pe mormintele martirilor legionari.

Urna cu pământ sfânt a fost dusă apoi la Braşov, în [illegible] pe jos.

★

La R.-Sărat s'a ridicat o cruce pe locul unde se odihneşte în paza Domnului şi a Arhanghelilor, camaradul Aurel Serafim.

Economie - Finanţe - Agricultură - Muncă

Munca în Statul legionar

In Statul legionar politica socială îşi capătă o importanţă covârşitoare, prin răsturnarea completă a valorii ce se atribue muncii, element uman, viu, creiator de valori, în comparaţie cu capitalul, element mort şi prin complexul de probleme ce isvorăsc din acest nou concept despre muncă.

Datorită faptului că în Statele liberaliste capitalul era elementul care domina peste toate, munca omului era scoborită la consideraţia unui accesoriu şi, astfel, orice intervenţie a Statului pentru îndreptarea situaţiei muncitorului constituia o favoare, nu un drept. Intr'o atare situaţie munca era o sarcină ruşinoasă, deoarece omul nevoit să lucreze era mai mult sau mai puţin un rob al capitalului.

Acest concept, care consacra dominaţia absolută a capitalului, a putut determina o rezolvare întotdeauna unilaterală a chestiunilor ce isvorau din problema muncii. Acest unilateralism s'a manifestat în două direcţii:

a) Soluţionându-se numai parţial anumite chestiuni revendicate de muncitori, s'a reuşit, pe de o parte, să fie adormite pornirile de cucerirea drepturilor prin violenţă, iar pe de altă parte muncitorii au ajuns într'o completă şi permanentă dependenţă de cei care constituiau stăpânirea;

b) Categoriile sociale care nu prezentau nicio importanţă pentru rentabilitatea capitalului, au fost neglijate cu desăvârşire, iar dacă starea mizerabilă a acestora i-a împins la mari şi nesfârşite revolte, potolirea lor a fost înecată în sânge, fără să se ia vreo măsură care să curme răul din rădăcini, nici măcar în ultimul ceas.

O situaţie şi mai umilitoare o avea munca de pe urma faptului că lucrătorul, posesor al muncii, deşi rob al capitalului, era considerat egal cu capitalistul, fără ca totuşi să i se fi dat nici educaţia şi nici posibilitatea ca prin mijlocul asociaţiilor să se fi ridicat la înălţimea capitalului.

De pe urma acestui concept, sub pretext că se asigură principiul libertăţii, munca este supusă legii cererii şi ofertei. Cu alte cuvinte, muncitorul are dreptul să caute pe stăpânul care-i convine şi să-şi angajeze puterea braţelor sale cu preţul ce-i convine.

Atunci însă când capitalistul are aceiaşi libertate, de a primi sau de a respinge oferta muncii, după cum socotelile îi arată sau nu rentabilitatea pe care o râvneşte, muncitorul este în afara oricărui drept, căci care poate fi dreptul miilor de lucrători dintr'o uzină, ale cărei porţi s'ar închide într'o bună zi sub motivul lipsei de rentabilitate? Dar a acelora dintr'o uzină pe care, să zicem, iar veni aşa într'o zi stăpânului său să o aprindă? Dreptul de a se angaja într'o altă uzină?

Dar dacă nicio uzină nu-şi are asigurată rentabilitatea?

Desigur că, într'o atare situaţie, muncitorul nu are decât dreptul de a cerşi şi asta numai în măsura în care cerşetoria nu constitue un atentat la „bunele moravuri", cum şi dreptul de a muri de foame împreună cu toţi cei mulţi ai săi.

Se înţelege deci că libertatea muncii şi neatârnarea milioanelor de lucrători nu poate fi asigurată alături de libertatea capitalului.

Capitalul, prin funcţiile pe care le îndeplineşte, nu trebue considerat un bun de care posesorul să poată uza şi abuza cum îi dictează buzunarul; el este şi trebuie să fie o funcţie socială, cu drepturile şi mai ales datoriile pe care i le impun interesele superioare ai Neamului.

Iar munca, această fărâmă creiatoare a toate şi creiatoare a capitalului, nu poate fi lăsată în robia imposibilităţii de a acţiona, de a creia, pentrucă fiecare zi de lucru pierdută reprezintă o pierdere cu grave consecinţe de ordin economic şi biologic pe drumul propăşirii Neamului.

Interesele Statului impun, deci, alături de suprimarea posibilităţii de a abuza a capitalului, asigurarea dreptului la muncă. Numai punând pe muncitor la adăpostul grijilor materiale, poate fi înlăturat întreg cortegiul suferinţelor lui morale, care l-au pus până astăzi în cea mai mare duşmănie cu Statul şi cu Neamul.

Pentru cei care, în virtutea principiului lenei, nu ar înţelege să uzeze de dreptul la muncă, trebue constituită datoria de a munci. Art. II din Carta del Lavoro sună astfel:

„Munca sub toate formele organizatoare şi executive, intelectuală, technică, manuală, este o datorie socială. Sub această formă şi numai sub această formă ea este ocrotită de Stat."

Cei care consideră şomajul ca piedică pentru libera manifestare a dreptului şi a obligaţiei de a munci nu văd mai departe de interesul individual al buzunarului. Apariţia şomajului fiind strâns legată de problema rentabilităţii capitalului, când nu rentabilitatea, ci mai ales îndeplinirea îndatoririlor sale sociale va constitui unicul ţel al capitalului, şomajul va deveni inexistent.

Pentrucă pe drumul propăşirii Patriei şi Neamului vor exista întotdeauna nevoi de împlinit prin muncă.

Ion Pupeză

Eftenirea ţesăturilor de lână

Prin decizia ministerială nr. 56 din 5 Decemvrie 1940, a ministerului coordonării şi al statului major economic, s'au luat o serie de noui măsuri pentru ajutorarea populaţiei cu stofe de lână pe preţuri reduse şi în cantităţi suficiente.

Noua decizie a ministerului coordonării prevede:

1. O reducere cu 5 la sută asupra preţurilor ţesăturilor de lână standardizate (prin decizia de 3 Iulie 1940) loco fabrică, cu ridicata sau cu deamănuntul.

2. Fabricele au fost obligate a avea depozite proprii de stofe standardizate sau a indica comercianţii cari în cele 11 oraşe, prevăzute în decizie (Bucureşti, Arad, Brăila, Braşov, Constanţa, Craiova, Galaţi, Iaşi, Ploeşti, Sibiu, Timişoara) trebue să vândă stofele standardizate cu preţul de ridicata pentru cumpărături cu deamănuntul.

3. S'au stabilit 17 tipuri de articole ţărăneşti, pentru bărbaţi şi femei, pentru oraş confecţiuni ieftine, confecţiuni de calitate şi stofe de calitate, pentru a putea servi toate clasele sociale şi toate posibilităţile de cumpărare, astfel ca întreaga populaţie să poată folosi avantagiile acestei decizii.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

O nouă decizie în legătura cu preţurile medicamentelor

Ministerul Coordonării a dat ieri următoarea decizie:

ART. I.—Decizia Nr. 54 publicată în Monitorul Oficial din 1 Decembrie 1940, se completează după cum urmează:

ART. II. — Se anulează toate sporurile de preţuri acordate la medicamentele specializate, cu începere dela 22 Aprilie 1940 şi până în prezent.

ART. III. — Rămân neschimbate preţurile tuturor medicamentelor specializate prevăzute în coloana I-a din taxa oficială a specialităţilor farmaceutice autorizate, publicată la 22 Aprilie 1940.

Din aceste preţuri, fabricanţii şi reprezentanţii importatori sunt obligaţi să acorde o reducere de 10 la sută la vânzarea medicamentelor pentru depozitari.

ART. IV. — Preţurile de detaliu se vor fixa adăogându-se 30 la sută la preţurile prevăzute în aliniatul 1 din art. 3 al acestei deciziuni.

Noulle preţuri pentru public vor fi clar semnate sau tipărite pe fiecare ambalaj.

ART. V. — In viitor, orice modificare a preţurilor medicamentelor specializate se va face pe cale de decizie, de către ministerul coordonării şi al Statului Major Economic, în urma avizului dat de către ministerul muncii, sănătăţii şi ocrotirilor sociale.

In aceleaşi condiţiuni se vor fixa şi preţurile noui pentru medicamentele specializate, aprobate de ministerul muncii, sănătăţii şi al ocrotirilor sociale după 22 Aprilie 1940.

Preţurile vechi fixate pentru aceste medicamente vor fi revizuite în termen de 15 zile dela data publicării prezentei deciziuni în Monitorul Oficial.

ART. VI. — Prezenta deciziune intră în vigoare după 15 zile dela publicarea ei în Monitorul Oficial.

ART. VII. — Controlul preţurilor stabilite prin această decizie se va face de organele ministerului muncii, sănătăţii şi al ocrotirilor sociale.

ART. VIII. — Abaterile dela prevederile dispoziţiunilor prezentei deciziuni, se vor sancţiona conform prevederilor decretului lege pentru reprimarea sabotajului economic publicat în Monitorul Oficial Nr. 256 din 1 Noembrie 1940.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Aplicarea taxelor fixe pe produsele horticole

In urma cercetărilor făcute de ministerul de finanţe, rezultă că actualele taxe fixe pentru produsele horticole, prevăzute în ordinul circular No. 351.256 din 11 Noembrie 1939, nu mai reprezintă echivalentul impozitului pe cifra de afaceri cuvenit la valoarea de circulaţie a acestor produse.

Pentru ca fiscul să fie repus în toate drepturile sale, ministerul de finanţe a dispus ca începând dela 1 Decembrie 1940, să se aplice următoarele taxe fixe anuale, stabilite pe unităţi horticole:

I. SERE: *se plăteşte pe m. p. de construcţie acoperită.*

a) până la 50 m. p. scutite; b) 51—500 m. p. 7,00 lei m. p.; c) 501—1000 m. p. 12,00 lei m. p.; d) 1001—3000 m. p. 19,00 lei m. p.; e) peste 3000 m. p. 24,00 lei m. p.

II. CERCEVELE DE GEAMURI: *se plăteşte pe suprafaţa cercevelelor aflate în stabiliment.*

a) până la 100 m. p. scutit; b) 101—250 m. p. 2,00 lei m. p.; c) 251—500 m. p. 5,00 lei m. p.; d) 501—1000 m. p. 7,00 lei m. p.; e) peste 1000 m. p. 9,00 lei m. p.

III. TERENURI CULTIVATE CU FLORI DIFERITE ŞI TRANDAFIRI.

a) până la 1000 m. p. scutite; b) peste 1000 m. p. 4.800 lei ha.

IV. PEPINIERE PENTRU ARBORI ŞI ARBUŞTI DE ORNAMENT.

a) până la 2000 m. p. scutite; b) peste 2000 m. p. 2.400 lei ha.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

S'a aprobat fabricarea untului vegetal

Noua măsură a Ministerului Coordonării pentru aprovizionarea populaţiei cu unt vegetal

Ministerul Coordonării şi al Statului Major Economic, a dispus fabricarea în cantităţi suficiente a untului vegetal.

Este vorba de un unt vegetal, pur, higienic şi uşor digerabil.

După cercetările făcute, untul vegetal nu conţine apă, membrană, caseină şi alte impurităţi cum este cazul la unele grăsimi animale, cuprinzând însă 100 la sută grăsime.

Este uşor conservabil şi spornic şi se poate întrebuinţa la gătit ca şi la prepararea tuturor prăjiturilor.

Preţul acestui unt vegetal — care se va fixa zilele acestea —, când va fi pus în consumaţie — va reveni mult mai ieftin.

Se urmăreşte astfel, pe deoparte acoperirea diferenţelor lipsă în aprovizionarea cu grăsimi a populaţiei, iar pe de altă parte o grăsime pe un preţ accesibil capacităţii de plată a consumatorilor, faţă de unt sau alte produse similare.

Până la Crăciun se vor pune în consumaţie 10 vagoane unt vegetal.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Comercianţii de ţesături vor trebui să aibă totdeauna stofe standardizate

COMUNICAT

Se pune în vedere tuturor comercianţilor de ţesături şi stofe de lână, cu ridicata şi deamănuntul, că în conformitate cu decizia ministerială nr. 56 din 5 Decembrie 1940, sunt obligaţi:

1. A avea totdeauna în magazie cantităţi suficiente din stofele standardizate, conform specialităţii comerţului lor, având obligaţiunea de a le expune vizibil în jumătatea din vitrinele magazinului lor cu menţiunea de „stofă standardizată" şi de a le afişa preţurile conform deciziunei mai sus citată (apărută în Monitorul Oficial din 6 Decembrie 1940).

2. Neafişarea acestor preţuri de vânzare şi neexpunerea stofelor standardizate se încadrează şi se sancţionează potrivit dispoziţiunilor decretului-lege pentru reprimarea sabotajului comercial, industrial şi financiar.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Experţi economici germani, la ministerul Coordonării şi Statului Major Economic

D. ministru al Coordonării şi Statului Major Economic, N. Dragomir, a primit în cursul săptămânii trecute, următorii experţi şi reprezentanţi ai Reich-ului german:

Dr. K. Kraeutle, ataşatul agricol al Legaţiei germane din Bucureşti.

Dr. Lucke, expert zootehnic şi valorificarea produselor animale, Berlin.

Dr. Kunze, jurist din Berlin.

Dr. Schnitz Mancy, expert în îngrăşăminte chimice, Berlin.

Dr. Vogel, expert în creşterea oilor, Berlin.

Prinţul F. de Wittgenstein, Berlin.

Dr. Klugkist, secretar de legaţie (oficiul dr. Neubacher, secţia economică), Bucureşti.

Consilier de intendenţă Kirchner, misiunea germană.

Dr. Tillmann, misiunea germană.

Lt. Colonel Diderichs, din misiunea armatei germane.

Colonel Schumacher, misiunea germană.

Dr. Hennig, Adler delegat Solagra.

Kaufmess, reprezentantul saşilor din Ardeal.

Comaczek, reprezentantul saşilor din Ardeal.

Dr. Fachmann, expert Berlin.

Dr. Schulte, expert de preţuri dela Comisariatul preţurilor din Berlin.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Contribuţia şcoalelor primare la bătălia materiilor prime

Ordinul circular al ministerului educaţiei naţionale

Ca urmare adresei Comandamentului legionar al materiilor prime, No. 228/9 Dec. 1940, am dispus următoarele:

Inspectoratele şcolare, — regionale şi judeţene, — din întreaga ţară, vor ordona imediat tuturor şcoalelor primare rurale — băeţi şi fete — pentru a organiza strângerea părului de porc, potrivit instrucţiunilor ce vor primi dela Comandantul legionar al materiilor prime.

Inspectorii şcolari judeţeni vor primi în plicuri instrucţiunile speciale date de Comandantul materiilor prime şi vor organiza distribuirea imediată a acestor plicuri tuturor direcţiilor de şcoli primare rurale, în aşa fel ca până la data de 19 Dec. a. c. când se dă vacanţa şcolară de Crăciun, toate şcolile să fi primit instrucţiunile şi să fi dispus executarea.

D-nii inspectori judeţeni vor dispune, prin organele în subordine, controlul executării prezentului ordin, fiind personal şi direct răspunzători de felul cum se va organiza această bătălie şi rezultatul obţinut.

D-nii inspectori generali şcolari vor supraveghea şi coordona executarea acestui ordin.

Ministru educaţiei naţionale, cultelor şi artelor,
TRAIAN BRAILEANU

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Bursa de valori
Tendinţa zilei

Piaţa bursieră, în şedinţa de azi, a continuat tendinţa de urcare manifestată în ajun în sectorul valorilor cu venit fix.

Volumul tranzacţiilor din acest sector este superior celui din şedinţa de eri, iar cursurile valorilor, câştigă diferenţe însemnate. Renta exproprierii trece dela 50½ la 51½, câştigând, astfel în ultimele două şedinţe un punct şi jumătate. Consolidarea creşte la 30½, Inzestrarea titluri mici dela 57 la 57½, Stabilizarea dela 42 la 42½ şi Desvoltarea dela 41 la 41½.

Se remarcă, deasemeni, buna dispoziţie a Scrisurilor urbane Bucureşti, în special a celor cu 5%, emisiune nouă, cari realizează un spor de peste trei puncte, trecând dela 55 la 58½.

Din cauza atenţiunii speciale care s'a dat rentelor sectoarele acţiunilor au fost ceva mai neglijate şi cu o uşoară tendinţă de scădere. Sectorul bancarelor puţin cotat, neînscriind decât o singură tranzacţie la Creditul Industrial.

Petrolifere, în general, se menţin la vechile cursuri. Dintre celelalte sectoare se remarcă fermitatea acţiunilor Cartea Românească, în urcare dela 600 la 720. Mica, Reşiţa şi Letea au o tendinţă ceva mai slabă, datorită cererilor puţine înregistrate pe piaţă.

INCHEERI OFICIALE

Rente

Imprumutul Naţional, 53½; Improprietărirea, 51, 51½; Stabilizare, 42½; Desvoltare, 41½; Consolidarea, 30½, 30½, titluri mici 29; Consolidată Londra 13; Inzestrare titluri mari 65½; Inzestrare titluri mici, 57, 57½; Bonuri de impozite, 39, 39½; Scrisuri Urbane Bucureşti cu 10%, 58½; Scrisuri Urbane Bucureşti cu 5% noui, 57, 58, 58½; Scrisuri Urbane Bucureşti cu 5%, 34½.

Acţiuni

Creditul Industrial, 510; Astra Română, 780, 775; Creditul Minier 410, 405, 410; Mica, 880, 875, 880; Reşiţa, 410, 400, 405; Letea, 885, 880; Cartea Românească 720; Clădirea Românească, 470, 460.

O mare operă în pregătire

Asanarea cartierelor insalubre ale Capitalei

Se vor pune în lucru 10.000 case tip

Intre multele probleme ale Capitalei, care se cer grabnic şi mai ales temeinic soluţionate, asanarea cartierelor insalubre, modernizarea arterelor de penetraţie şi edilizarea comunelor suburbane, formează punctele de îndreptar fără soluţionarea cărora Capitala ţării noastre nu-şi putea schimba aspectul care lasă, din multe puncte de vedere, foarte mult de dorit.

De aceia aceste puncte constituiesc una din preocupările esenţiale ale actualilor conducători legionari ai primăriei Capitalei.

Putem anunţa deci că s'au început lucrările pentru alcătuirea unui vast program de planificare a Bucureştilor.

In cadrul acestui plan, vor fi rezolvate toate marile probleme edilitare ale Capitalei.

Vom reveni, la timp, cu amănunte asupra desfăşurării pe care o vor urma lucrările.

Deocamdată s'a studiat şi s'a hotărît ca începând dela primăvară să se treacă la înfăptuirea asanării cartierelor insalubre şi a zonelor de penetraţie.

Cartiere noui şi locuinţe demontabile

Pentru aceasta se proectează crearea la o distanţă de 10—15 km. de Capitală, a unor cartiere noui, de sine stătătoare, strânse în jurul unor centre industriale, cari vor fi scoase rând pe rând din zona oraşului.

Se vor construi acolo locuinţe tip, din lemn, demontabile.

Aceste locuinţe, cuprinzând o cameră de 4 metri pe 4 şi o sală de 2 metri pe 4, vor putea fi construite în serie, lucrându-se cu concursul ajutorului legionar sau cu echipele de tâmplari anume pregătite.

Ele vor costa 35—45.000 lei.

Modalităţile de plată se vor stabili conform întreprinderilor şi posibilităţilor lucrătorilor.

Cu o sumă infimă, din acela care se cheltuia altădată în supralicitări electorale, se va putea începe una din operele de temelie ale creării unui Bucureşti nou, sănătos, curat, modest dar civilizat.

Realizarea se va face metodic, în ordinea pe care o reclamă actuala stare de lucruri, începându-se cu asanarea cartierelor insalubre, pentrucă să se treacă apoi la schimbarea înfăţişării zonelor de penetraţie şi a suburbanelor.

Deocamdată se vor pune în lucru un lot de 10.000 case tip, urmând ca în măsura posibilităţilor financiare cifra aceasta să fie sporită.

★

Aşteptăm deci cu înfrigurare această înfăptuire îndrăzneaţă, care va fi pregătită până în primăvară în toate laturile ei.

I. N.

MILITARIZAREA instituţiilor şi întreprinderilor de stat şi particulare

„Monitorul Oficial" de astăzi publică următorul Decret-Lege privitor la militarizarea instituţiilor şi întreprinderilor particulare:

ART. 1. — Orice instituţie sau întreprindere, de Stat sau particulară, poate fi militarizată oricând interesele superioare ale Statului ar cere.

ART. 2. — Prin militarizare se înţelege punerea sub regim de control, disciplină şi jurisdicţiune militară, a instituţiilor şi întreprinderilor de Stat sau particulare, precum şi a întregului personal al acestora, care va fi socotit rechiziţionat.

ART. 3. Pe timpul cât instituţiile şi întreprinderile sunt militarizate, ierarhia şi salarizarea întregului personal, rămân aceleaşi stabilite prin legile, regulamentele, statutele sau dispoziţiunile interioare de organizare, ale instituţiei sau întreprinderii respective, oricare ar fi situaţia pe care personalul o are în armată, şi indiferent dacă face sau nu parte din elementele armatei.

ART. 4. — Pe timpul militarizării, întregul personal al instituţiei sau întreprinderii militarizate va purta la îmbrăcămintea obişnuită, pe braţul stâng, o brasardă de culoare kaki, lată de 10 cm., cu iniţialele sau emblema instituţiei sau întreprinderii respective.

ART. 5. — Instituţiile şi întreprinderile militarizate se află, pe timpul militarizării, sub controlul Marelui Stat Major, exercitat direct sau prin organe militare anume destinate.

Asigurarea ordinei, disciplinei şi pazei instituţiei sau întreprinderii militarizate se poate face, la nevoe printr'un comandant militar şi garda necesară.

ART. 6. — Personalul militarizat este supus, pentru orice abateri derivând direct din serviciile ce îi sunt încredinţate sau săvârşite cu prilejul acestor servicii, disciplinei şi jurisdicţiei militare.

Aplicarea măsurilor disciplinare, precum şi întocmirea actelor de trimitere în judecată revin organelor militare de control.

ART. 7. — Stabilirea instituţiilor şi întreprinderilor care se militarizează, durata militarizării şi organul militar de control se fixează prin Decret.

ART. 8. — Orice alte dispoziţiuni contrarii prezentului Decret-Lege sunt şi rămân abrogate.

Dat în Bucureşti, la 10 Decemvrie 1940.

Conducătorul Statului Român
şi
Preşedintele Consiliului de Miniştri
GENERAL ANTONESCU

Ministrul afacerilor interne,
General C. Petrovicescu
Ministrul Lucrărilor Publice şi Comunicaţiilor,
Ion Protopopescu
Ministrul Economiei Naţionale,
Mircea Cancicov
Ministrul Coordonării şi Statului Major Economic,
N. Dragomir
Ministrul Justiţiei
Mihai A. Antonescu

No. 4012.

DOMNULE GENERAL,

Conform dispoziţiunilor decretelor-legi nr. 3052 din 5 Septembrie şi 3072 din 7 Septembrie 1940, avem onoare a vă ruga [illegible] alăturatul decret-lege relativ la militarizarea [illegible].

Pentru asigurarea funcţionării [illegible] instituţiilor şi întreprinderilor de [illegible] naţională [illegible] menţinerea [illegible].

In acest scop [illegible] proiect de decret-lege.

Primiţi, vă rugăm, Domnule General, asigurarea înaltei noastre consideraţiuni.

Ministrul afacerilor interne,
General PETROVICESCU
Ministrul lucrărilor publice şi comunicaţiilor,
ION PROTOPOPESCU
Ministrul economiei naţionale,
MIRCEA CANCICOV
Ministrul coordonării şi statului major economic,
N. DRAGOMIR
Ministrul justiţiei,
MIHAI A. ANTONESCU

Nr. 19.635 din 9 Decembrie 1940.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Corpul jandarmeresc a trecut sub directa conducere a Ministerului Apărării Naţionale

GENERALUL ANTONESCU, CONDUCATORUL STATULUI ROMAN ŞI PREŞEDINTELE CONSILIULUI DE MINIŞTRI

Având în vedere raportul D-lui Ministru Subsecretar de Stat pentru Armata de Uscat cu Nr. 21.001 din 7 Decemvrie 1940;

In baza dispoziţiunilor Decretelor-Legi Nr. 3052 din 5 Septemvrie şi Nr. 3072 din 7 Septembrie 1940;

AM DECRETAT ŞI DECRETAM DECRET-LEGE

Pentru modificarea articolelor 2 şi 3 din legea pentru organizarea jandarmeriei rurale din 24 Martie 1929.

ART. 1. — „Articolele 2 şi 3 din legea pentru organizarea jandarmeriei rurale se modifică după cum urmează:

ART. 2. — „Jandarmeria rurală face parte din Ministerul Apărării Naţionale.

„Pentru serviciul său ordinar şi extraordinar ea stă în dispoziţia autorităţilor cărora legile le conferă atribuţiuni de poliţie generală".

ART. 3. — „Poziţia, disciplina, condiţiile de căsătorie, ierarhia şi înaintările ofiţerilor şi subofiţerilor de jandarmi, cu excepţiunile prevăzute de art. 25 din lege, sunt supuse dispoziţiunilor legilor şi regulamentelor militare".

„Recrutarea ofiţerilor şi subofiţerilor de jandarmi se face prin şcolile respective de specialitate ale jandarmeriei".

ART. 4. — „Toate celelalte dispoziţiuni din legea pentru organizarea jandarmeriei rurale, statutul jandarmilor şi regulamentul legii, cari nu sunt contrarii prezentului decret-lege, precum şi articolul 52 din menţionata lege rămân în vigoare.

Dat în Bucureşti, la 9 Dec. 1940.

Conducătorul Statului Român şi Preşed. Consiliului de Miniştri
General ANTONESCU
Subsecretar de Stat pentru Armata de uscat
General PANTAZI

Nr. 3996.

Expunere de motive

La noi din cele mai vechi timpuri, poliţia generală în partea rurală a ţării se executa ca şi în celelalte mari ţări Europene, de o formaţiune militară care făcea parte integrantă din armată, — cu denumirea de slujitori, dorobanţi, etc.

Deasemenea toate legile de organizarea acestei Instituţiuni dela 1898 până la 1929, au considerat jandarmeria ca un organ care face parte din armată, fiind subordonată Ministerului Apărării Naţionale.

Prin legea din 1929, s'a stabilit că această Instituţiune să facă parte din Ministerul de Interne.

Or această dispoziţie este cât se poate de nefirească, căci pe de o parte o Instituţiune militară nu poate face corp cu o instituţiune civilă iar pe de altă parte, jandarmeria, dacă e organ militar, trebue să aparţină armatei.

Dacă această Instituţie în trecutul apropiat făcea parte din Ministerul Apărării Naţionale, s'ar fi evitat multe abateri dela calea legală care au avut cunoscutele urmări.

Acest proiect este astfel pus în acord şi cu dispoziţiunile noului Cod de Justiţie Militară, care prevede sancţiuni deosebit de severe, atât pentru santinela şi patrula care îşi calcă consemnul, cât şi pentru acel care este agresiv faţă de ele.

Subsecretar de stat al armatei de uscat
General de Divizie
PANTAZI

D. Victor Medrea a fost numit secretar general pe lângă Subsecretariatul Presei şi propagandei

Monitorul Oficial de astăzi publică următorul

DECRET LEGE

ART. I. — Pe lângă subsecretariatul de Stat al Presei şi Propagandei, se numeşte un al doilea secretar general, care va avea în atribuţiunile sale: Direcţia Presei, Cenzura, Agenţia Rador şi presa de provincie.

ART. II. — Domnul Victor Medrea se numeşte secretar general la subsecretariatul de Stat al Presei şi Propagandei, de pe lângă Preşedinţia Consiliului de miniştri.

Dat în Bucureşti, la 10 Decembrie 1940.

Conducătorul Statului Român şi Preşedintele Consiliului de miniştri,
GENERAL ANTONESCU

Două lumi stau față în față, din care una trebue să piară

Orice s'ar întâmpla, Germania va ieși biruitoare din luptă

In numărul de eri am publicat discursul Fuehrerului în întregime după notele corespondentului nostru permanent dela Berlin. Republicăm discursul în întregime ca textul neoficial transmis de agenţia D. N. B. prin Rador.

COMPATRIOŢI GERMANI ŞI LUCRATORII MEI GERMANI!

In prezent, eu nu mai vorbesc decât foarte rar, în primul rând pentru că am foarte puţin timp ca să vorbesc şi în al doilea rând pentru că în acest moment socotesc că fapta este preferabilă vorbei.

Ne găsim în toiul unui conflict, în care nu e vorba de victoria unei ţări sau a alteia; este vorba în fond de o luptă între două lumi care s'au înfruntat. Voi încerca să vă dau în rezumat, dacă îmi va îngădui timpul, o vedere generală a motivelor celor mai adânci ale acestui conflict.

Nu voi vorbi decât despre occidentul Europei şi în primul rând despre popoarele german, englez, italian şi francez, care constitue nucleele de state ce s'au opus unele altora în acest războî.

Dacă confrunt, acum, bazele vitale ale oamenilor cari formează aceste popoare, obţin următorul rezultat: 46 milioane de englezi domină şi conduc un ansamblu de aproximativ 40 kilometri pătraţi de pământ; 37 milioane de francezi domină şi conduc un teritoriu de aproximativ 10 milioane kilometri pătraţi; 45 milioane italieni posedă ca teritorii utile, numai o suprafaţă de 500.000 de kilometri pătraţi. In sfârşit, 85 milioane de germani au ca mijloc de existenţă numai 600.000 de kilometri pătraţi, şi pe această suprafaţă poporul german trebue să găsească putinţa de a trăi şi de a exista. In timp ce 46 milioane de englezi posedă, cum am arătat, 40 milioane kilometri pătraţi.

Astfel, aceste două popoare trăiau în condiţiuni cu totul străine de valoarea lor reală.

Omul nu trăeşte din teorii şi fraze, ci din rodul muncii sale

Dar s'ar putea acum obiecta: sunt lucrurile acestea atât de hotăritoare? Omul nu trăeşte din teorii şi din fraze, nu trăeşte din declaraţii şi nici din concepţii asupra lumii, ci trăeşte din ceeace îi dă pământul ca fruct al muncii sale şi din ceeace poate câştiga ca materii prime. Omul nu poate mânca decât dacă are ce să transforme în hrană. Dacă pământul pe care îl stăpâneşte îi dă prea puţin, el va duce o viaţă de lipsuri.

Prin urmare, primul motiv al acestor lupte şi al acestor încordări stă în faptul că lumea a fost împărţită nedrept. Este absolut natural ca în viaţa generală a popoarelor lucrurile să se desfăşoare exact în acelaş fel ca şi în viaţa lor interioară. Intocmai după cum trebuie să fie aplanate încordările ce există între bogăţie şi sărăcie în sânul unui popor, tot aşa este imposibil în viaţa popoarelor ca unul din ele să ceară totul pentru sine şi să nu lase nimic celorlalţi. Trebuie sau ca acel ce stăpâneşte să fie înţelegător şi înţelept şi să consimtă la o dreaptă orânduire sau ca acel ce este apăsat, acel ce trăeşte în mizerie şi în nefericire să ia într'o zi ceeace i se cuvine. Aşa este în sânul popoarelor şi tot aşa este între popoare.

Pe tărâmul intern, am asumat marea sarcină de a rezolva aceste probleme făcând apel la înţelepciune şi la înţelegerea tuturor şi să astup astfel prăpastia enormă ce există între bogăţie şi mizerie. Inţelegând că astfel de procese nu se pot realiza de azi pe mâine, ci că lucrul cel mai bun este de a apropia treptat, prin cuminţenie şi înţelegere, diferitele clase despărţite între ele şi nicidecum de a realiza o astfel de soluţie prin forţă. Dreptul la viaţă este un drept general şi el aparţine tuturor.

Tot aşa, este imposibil ca un singur popor să voiască a poseda absolut totul; el trebuie să spue celorlalte că consimte să trăiască şi ele.

Fuehrerul vorbind în fața muncitorimii

Dreptul la viaţă este o revendicare care constitue un principiu fundamental; el este dreptul de a revendica pământul, care singur este dătător de viaţă.

Pentru acest drept de a revendica au luptat popoarele când reaua voinţă a celorlalte popoare au ameninţat să primejduiască relaţiile dintre ele, căci ele au înţeles că e preferabil să se jertfească vieţii omeneşti decât să se consimtă la moartea sistematică a unui popor.

Cele două revendicări ale revoluţiei naţional-socialiste

De aceea, revoluţia noastră naţional-socialistă a început prin a formula în 1933 două revendicări:

Prima revendicare a fost necesitatea ca poporul nostru să se unească, înţelegând că fără această hotărîre nu vor putea fi niciodată mobilizate toate forţele pentru a revendica şi realiza cerinţele vitale ale poporului german. In acel moment poporul nostru se afla pe pragul ruinei, economia noastră era în faţa unei dislocări complete, iar agricultura era gata de a fi distrusă. Unirea naţională era deci pentru noi o condiţie pentru a coordona înainte de toate forţa totală a poporului german, unire care trebuia să arate şi să dovedească poporului german însuşit cât de mare este forţa sa, pentru ca el să-şi dea seama de această forţă şi să realizeze apoi prin ea nevoile vitale ale ţării sale. Am socotit că voi putea obţine această uniune naţională făcând un apel la raţiune. Timp de 15 ani, au aruncat toţi asupra mea valuri de calomnii. Unii îmi reproşau că aş voi să cobor la un rang inferior „inteligenţa şi elita" poporului, care făceau parte din clasa superioară. Pe aceştia nu puteam să-i conving. Mai sunt şi astăzi oameni cari nu se lasă convinşi. Dar acei cari concep şi pricep că desbinarea poporului nostru nu poate aduce decât ruina poporului german, sunt infinit mai numeroşi.

Am fost combătut şi pe alt plan. Oamenii aceia îmi obiectau că trebue să păstrăm înţelesul împărţirii poporului pe clase. Ei spuneau că oamenii sunt produsul educaţiei lor; dar această educaţie începe, din nefericire, chiar dela naştere şi fiecare vrea să rămână ceea ce a fost şi să păstreze ceea ce i s'a dat prin educaţie.

Ştiu că ceea ce s'a făcut în timp de trei, patru sau cinci veacuri nu poate fi schimbat în doi, trei sau cinci ani. Lucrul hotăritor este însă de a se lua măsurile necesare pentru a determina această schimbare. Am recunoscut în acel moment ceea ce era esenţial, şi anume că trebue să creem această comunitate a poporului german, dacă voim ca acest popor să se ridice. Am recunoscut că acesta era drumul cel drept, din faptul că toţi adversarii noştri se opuneau la urmarea acestui drum.

Această unitate naţională era prima misiune. Ea a fost îndeplinită treptat.

Al doilea punct al programului nostru era suprimarea piedicilor politice, aşa cum s'au manifestat ele la Versailles; piedici politice care zădărniceau unitatea naţională a poporului nostru şi care ne-au răpit posesiunile noastre din lume, coloniile noastre. Deviza era deci lupta contra sistemului dela Versailles. Chiar primul meu discurs a însemnat o luptă contra prăbuşirii, contra tratatului dela Versailles, şi un apel pentru redresarea unui imperiu german puternic. Ceea ce am realizat după aceea n'a fost deci ceva nou, ci împlinirea ţelului nostru original. Aici stă primul motiv al acestui conflict, pe care îl trăim astăzi. Lumea cealaltă nu voia unitatea noastră internă, pentrucă ştia că revendicarea vitală a acestor mase îşi va impune în cele din urmă realizarea. Ceilalţi au voit menţinerea legii dela Versailles pe care au considerat-o ca o a doua pace dela Muenster.

Iată acum şi al doilea motiv. Am spus că împărţirea lumii s'a făcut în mod diferit. Observatorii americani şi englezi au găsit pentru acest fapt o expresie extraordinară. există — ziceau ei — două categorii de popoare, şi anume cele care au şi cele care n'au. Noi englezii, americanii, francezii, suntem popoarele care au; ceilalţi sunt popoarele care n'au. Iar cine n'are nimic, nu va primi nimic.

Eu am fost, toată viaţa mea, unul dintre cei ce n'au nimic. De aceea, m'am unit cu cei la fel cu mine şi lupt pentru ei împotriva lumii întregi. Nu voi recunoaşte niciodată titlul de proprietate al celorlalţi, mai ales asupra posesiunilor pe care le-au dobândit prin jaf şi le-au acaparat prin forţă. Şi mai ales, nu voi recunoaşte în nici un caz acest titlu când el va fi invocat pentru ceea ce a fost luat dela noi.

In ţările aşa zise democrate, capitalul e stăpân, iar mizeria e la ea acasă

Este însă interesant de studiat viaţa acestor bogătaşi. Se pretinde că în lumea anglo-franceză domneşte democraţia. In realitate însă, domneşte capitalul, adică un grup de câteva sute de oameni cari posedă bogăţii imense şi cari, dată fiind structura ciudată a vieţii de stat, sunt mai mult sau mai puţin independenţi şi liberi. „Noi posedăm aici libertatea" — spun oamenii din acea lume; dar ei se gândesc mai ales la economia liberă şi când întrebuinţează acest termen înţeleg să fie liberi de a câştiga şi de a întrebuinţa capitalul după voia lor, fără niciun control din partea statului sau din partea poporului. Aceasta este libertatea lor. Acest capital îşi creiază în cele din urmă o presă. Apoi se vorbeşte despre libertatea presei. In realitate, fiecare din acele ziare are un stăpân şi acest stăpând este în toate cazurile un finaciar, un proprietar. Acest stăpân conduce ziarul. Dacă redactorul vrea să scrie ceva care nu este pe placul proprietarului, acesta îl dă afară. Presa aceasta formează opinia publică, iar opinia publică, mobilizată de această presă, se împarte la rândul ei în mai multe partide, care se deosebesc între ele tot atât de puţin, pe cât se deosebeau odinioară la noi. Cunoaşteţi aceste vechi partide.

Ar trebui să se creadă că în aceste ţări ale libertăţii şi ale bogăţiei, poporul trebue să trăiască în prosperitate. Dar realitatea este exact contrară. In aceste ţări, mizeria maselor este mai mare decât în orice altă ţară. Bogata Anglie controlează 40 milioane kilometri pătraţi. Pentru ca ea să-şi îngădue acest lux, trebue de pildă cca 100 de milioane de muncitori coloniali să trăiască în Indii o viaţă de mizerie. Eşti ispitit să crezi că cel puţin fiecare din cei ce trăesc în Anglia trebue să se înfrupte din această bogăţie. Dimpotrivă: în aceste ţări, abisul ce există între clase este cel mai adânc care se poate închipui; de o parte o mizerie neînchipuită, iar de altă parte o bogăţie fără margini. Zeci de ani, au fost în Anglia două milioane şi jumătate de şomeuri, iar în bogata America au fost 10 până la 13 milioane. Ce s'ar putea spune atunci despre noi?

In acele ţări, centrul nu-l formează poporul; hotăritoare este numai existenţa câtorva sute de capitalişti formidabili, cari prin uzinele şi acţiunile ce posedă conduc în ultimă analiză popoarele. Ei nu se interesează câtuşi de puţin de masele populare, decât cel mult în vremea alegerilor.

Capitalul trebue să slujească economia, iar aceasta poporul

In lumea aceasta a democraţiei capitaliste, principiul economic cel mai important este acesta: poporul este dator să slujească economia, iar economia trebue să slujească capitalul.

Aşa dar sunt două lumi care se ridică una împotriva celeilalte. Ceilalţi au dreptate când spun: Cu această lume nu ne putem împăca niciodată. Ei luptă de pildă pentru menţinerea standardului-aur al monedei. Eu înţeleg aceasta. Ei posedă aur.

Aurul nostru ne-a fost răpit. Când am ajuns la putere, nu m'am despărţit de standardul-aur din răutate, fiindcă nu mai era aur. N'a fost greu pentru mine să mă lepăd de aur, căci te desparţi uşor de ceeace n'ai.

Nu am fost nenorociţi din această cauză căci noi avem o cu totul altă structură economică. In concepţia noastră aurul nu este un factor de valoare ci numai un mijloc de a apăsa şi stăpâni poporul. Când am venit la putere, am avut o singură speranţă pe care m'am întemeiat: capacitatea poporului german şi a intelecatualităţii germane, a inventatorilor noştri, a inginerilor noştri, a tehnicienilor noştri, a chimiştilor noştri, etc. Eu m'am întemeiat pe puterea care trăeşte în economia noastră. Puterea de muncă germană este aurul nostru şi capatalul de care dispunem şi cu acest aur înfrâng orice putere din lume. Eu am organizat economia mea după noţiunea muncii.

Am deslegat problemele noastre. Marca noastră, pentru care la început nu mai exista aur, a rămas stabilă. Pentru ce? Fiindcă se sprijină pe voi, dragii mei compatrioţi. directivelor acestor conducători.

Dacă acum 8—9 ani aşi fi declarat în mod public că peste 6—7 ani nu se va mai pune problema de a găsi de lucru pentru şomeurii noştri, ci problema de a găsi mâna de lucru de care este nevoie s'ar fi spus că acestea sunt vorbele unui om nebun. Dar astăzi aceasta este realitatea. Astăzi nu există la noi decât o problemă: unde se găseşte o forţă de muncă? Aceasta este darul pe care îl face munca. Numai munca este creatoare de muncă nouă, pe câtă vreme banii nu pot creia muncă.

Avem astăzi un stat care este organizat politiceşte şi economiceşte altfel decât democraţiile occidentale. In acest stat, fără nicio îndoială, poporul decide totul; poporul decide asupra conducătorilor, ca şi asupra directivelor acestor conducători.

Am creiat astfel posibilităţi care ne îngădue să construim acest stat începând de jos. Acesta este ţelul nostru şi de acest ţel este legată toată bucuria noastră de a trăi. Vedem în mintea noastră un stat viitor, în care orice loc va fi ocupat de fiul cel mai capabil al poporului nostru, ori de unde ar veni el.

Două lumi stau faţă'n faţă din care una trebue să se sfărâme

Ii înţeleg şi atunci când spun: Voim să învingem prin toate mijloacele.

Sunt, prin urmare două lumi. Cred că una din aceste două lumi trebue să se sfărâme. Dacă ne sfărâmăm noi, cu noi se prăbuşeşte şi poporul german; dacă se sfărâmă ceilalţi, sunt convins că abia atunci lumea va fi liberă. Căci lupta noastră nu se îndreaptă contra englezilor sau contra francezilor luaţi ca oameni. Nu avem nimic cu el. Noi n'am cerut nimic. Când au intrat în războiu, ei n'au putut zice: Intrăm pentrucă aşa au voit germanii, — ci dimpotrivă au zis: Intrăm pentrucă ne temem să vedem sistemul lor adoptat de poporul nostru. Acesta este motivul pentru care duc ei războiul. Au voit să arunce încăodată poporul nostru într'un nou Versailles şi să-l scufunde într'o nefericire fără nume.

Tot ajutorul evreesc posibil nu le va ajuta la nimic în această încercare. Eu am prevăzut aceasta. N'am cerut acestei lumi decât această încercare. Eu am prevăzut aceasta. N'am cerut acestei lumi decât dreptul pentru germani de a se uni şi să li se dea apoi ceeace li se luase. De atâtea ori le-am întins mâna. Nu eram câtuşi de puţin bucuros să ne reînarmăm, căci ştiam că înarmarea absoarbe o uriaşă cantitate de muncă, iar eu voiam să folosesc forţa de muncă germană pentru alte planuri. Am ambiţia de a îmbogăţi poporul german şi de a înfrumuseţa Germania. Aş vrea să avem cea mai frumoasă şi cea mai bună cultură. Aş vrea ca teatrul şi cultura germană să existe pentru tot poporul şi nu numai pentru cei de sus, ca în Anglia. Sunt proecte imense şi avem nevoe pentru a le înfăptui, de toată forţa de muncă disponibilă. Reînarmarea nu face decât să-mi ia lucrătorii.

Am făcut propuneri în vederea unei limitări a înarmărilor. Au râs de mine. N'am auzit alt răspuns decât NU. Am propus să limităm cel puţin unele înarmări. Şi aceastâ propunere a fost respinsă. Am propus să eliminăm complet din războiu forţele aeriene; s'a respins şi aceasta. Am propus să limităm numărul avioanelor de bombardament; s'a refuzat totul. S'a spus că tocmai cu avioanele de bombardament vom fi puşi la respect.

Sunt omul care nu face lucrul pe jumătate. Dacă e vorba de apărare, mă apăr cu un fanatism sălbatec.

Când am văzut că marea redresare a Germaniei a mobilizat imediat pe aceeaşi oameni cari aţâţau la războiu încă înainte de războiul mondial trecut, mi-am dat seama că această luptă trebuia reluată şi dusă la capăt şi că ceilalţi nu voiau pacea.

Şi iată că lupta a venit. Tot ce poate face un om — aproape până la primejduirea demnităţii mele — am făcut pentru a o evita. Am făcut englezilor oferte după oferte. Am vorbit aici cu diplomaţii lor şi i-am conjurat să asculte glasul raţiunii. Dar ei voiau războiul, şi n'au tăgăduit aceasta. Sunt şapte ani de când Churchill a strigat: „Vrean războiul". Acum îl are.

Am regretat că trebuiau să se lupte între ele popoare pe care aş fi voit să le împac şi care după părerea mea, fiind alături, n'ar fi putut face decât bine. Dar dacă aceşti domni urmăresc dispariţia statului naţional-socialist, dizolvarea poporului german şi desmembrarea lui din nou, cum spuneau şi cum mai spun încă şi astăzi, când vorbesc despre ţelurile lor de războiu, ei vor avea o surpriză care cred că a şi început.

Numai după 18 zile, statul care voia să ne toace în faţa Berlinului era distrus. A venit atunci atacul britanic în Norvegia. Am auzit englezi din acela cari ştiu toate, că noi dormiserăm peste iarnă. Un mare om de stat m'a asigurat chiar că am pierdut autobuzul; totuşi, noi am sosit la timp pentru a urca în el înaintea englezilor. După aceea, în câteva zile, noi ne-am asigurat acele poziţii din Norvegia, până la Kirkenes şi nu e nevoie să vă mai declar că acolo unde se găseşte soldatul german, nu mai vine altul.

Atunci, au voit ei să procedeze şi mai repede la vest, în Olanda şi Belgia. Aceasta a dus la deslănţuirea acelei ofensive, pe care mulţi dintre bătrânii noştri au aşteptat-o cu îngrijorare. Dar în şase săptămâni, această campanie era şi ea terminată. Belgia, Olanda şi Franţa erau nimicite, iar coasta Canalului ocupată. Bateriile noastre au fost instalate, bazele noastre au fost amenajate. Nicio putere din lume nu va mai fi în stare să ne facă să plecăm din acest teritoriu fără voia noastră.

Orice s'ar întâmpla Germania va ieşi învingătoare

Lumea trebue să ştie că nici pentru motive militare, nici prin trecerea timpului şi nici pentru motive economice nu va ajuta la o înfrângere germană. Orice s'ar întâmpla, Germania va eşi victorioasă din luptă. Eu nu sunt dintre acei cari încep o luptă pentru a o opri în mijlocul unei înfrângeri.

Am declarat aderenţilor mei, când am început cariera mea politică, că în dicţionarul nostru, în dicţionarul meu, nu există un cuvânt şi anume cuvântul „capitulare". Nu doresc lupta, dar când îmi este impusă, o primesc şi o duc până la ultima suflare. Şi o pot duce astăzi fiindcă ştiu că întreg poporul german este alături de mine. Am astăzi în seama mea răspunderea vieţii lui viitoare, şi acţionez în consecinţă.

Exact în acelaşi fel, poporul german este unit şi hotărît ca un singur om. Şi aci, mulţumesc în special lucrătorului şi ţăranului german. Aceşti doi mi-au dat posibilitatea să pregătesc această luptă şi să creez condiţiile necesare de înarmare pentru a rezista la nevoe. Şi aceşti doi îmi dau şi posibilitatea să duc războiul, oricât ar dura el.

CREAREA UNEI NOUI LUMI

Ne-am hotarît să distrugem tot mai mult toate piedicile ce ar putea fi puse în calea individului pentru a-l stânjeni în procesul de ridicare prin meritele sale, spre a ocupa locul ce i se cuvine. Suntem absolut hotărîţi să clădim un stat social, demn de a fi citat ca exemplu în toate domeniile vieţii. Numai atunci vom hotărî că am obţinut o victorie deplină; celorlalţi li s'a părut că au câştigat victoria acum 20 de ani. Ori, ce a devenit din victoria lor? Mizerie, jale şi şomaj. Ei au dat lupta numai pentru o blestemată plutocraţie, pentru acele câteva dinastii cari administrează piaţa lor de capitaluri şi pentru ce-i câteva sute, cari, în definitiv, conduc aceste popoare. Acest lucru să ne slujească de învăţământ.

Atunci când acest războiu va ajunge la capăt, atunci va trebui să înceapă în Germania o mare acţiune creeatoare. Atunci poporul german va întrerupe fabricarea de tunuri şi va începe opera de pace şi de nouă reclădire pentru masele cari numără milioane. Atunci se va arăta cu adevărat lumii cine e stăpânul, capitalul sau munca. Şi atunci se va ridica din această muncă acel Mare Imperiu German, de care visa cândva un mare poet.

—xoxoxoxo✱oxoxoxox—

Noul ministru al Japoniei a sosit ieri în Capitală

Cu trenul expres de Berlin a sosit ieri după amiază la ora 3.15, d. Cyoshy Tutsumi; noul ministru al Japoniei la Bucureşti. Pe peronul Gării de Nord, a fost întâmpinat de un reprezentant al Ministerului Afacerilor Străine, d. Mahidu, însărcinatul cu afaceri al Japoniei, împreună cu tot personalul superior al legaţiei japoneze, d. general Gh. Băgulescu, fost ataşat militar al României la Tokio şi alţii.

Geneza comună a revolutiei postbelice

(Continuare din pag. 5-a)

mult cu sufletul, izbucnind ca nişte adevărate explozii de unanimă simţire, fapt ce ne face să credem că sunt expresiunea concretă a instinctelor de conservare naţională a popoarelor respective.

Intr'adevăr naţiunile, după cum am văzut, au un instinct de conservare ca şi fiinţele, care le fereşte existenţa fiinţei lor în momentele de grea cumpănă pentru organism.

Ele se produc spontan în clipa cea mai grea, orice întârziere aducând după sine dispariţia organismului.

Popoarele cari în momentele lor grele, nu au ştiut sau nu au putut să-şi facă revoluţia salvatoare, au pierit şi istoria le înregistrează ca pe nişte exemple pentru popoarele care vor să trăiască.

Pentru realizarea acestor imperative ale veacului al XX-lea cele trei revoluţii nu prezintă o asemănare de acţionare, fiecare mergând pe drumul pe care l'a crezut cel mai adevărat în raport cu caracteristicele speciale ale naţiunei respective.

Fascismul s'a preocupat, de a-

nalizarea, stimularea şi organizarea elementului politic prin desăvârşirea căruia tinde la atingerea scopurilor propuse.

Naţional Socialismul tratează problema prin prisma socialului, căruia îi oferă ca un atribut de simplificare, concepţia purităţii rasei.

Legionarismul apărând sub forma unui fenomen politic, evoluiază curând către o poziţie spirituală şi tinzând la transformarea omului prin om ridică în mod original şi pentru prima oară o problemă de etică, universal valabilă.

Pornind dela premiza că instituţiunile sunt bune în măsura în care oamenii ce le utilizează şi le conduc sunt buni, în sensul platonician al cuvântului şi morali în sensul creştin, ajunge la concluzia regenerării sufleteşti a individului.

Crearea unui tip nou de om este problema care preocupă în mod esenţial mişcarea legionară.

In faţa atâtor sute de ani de egoism individual, legionarismul pune ca o stavilă ce nu cunoaşte hotare, un altruism inspirat din cel mai autentic creştinism.

Această concepţiune tradusă pe plan naţional, ţine seama de trecutul, prezentul şi viitorul Neamului Românesc a cărui înălţare o vrea, prezentând în felul acesta naţionalismul sub un aspect spiritual inedit.

Vasile Marghescu

Puternică furtună pe Marea Neagră

La Constanţa de două zile plouă încontinuu

CONSTANŢA 11. — De Luni dimineaţă, a început în localitate o abundentă ploaie, înregistrată şi în restul judeţului.

Trebue menţionat faptul că timpul se menţine tot călduros, ceeace-i îndreptăţeşte pe agricultori să aibă speranţe pentru anul viitor.

Odată însă cu începerea ploii, a început să bată şi un vânt puternic de Nord, răscolind apele mării.

Valurile uriaşe trec peste dig, umplând incinta portului cu apă. Nu s'au înregistrat însă stricăciuni.

Navigaţia se face în condiţiuni grele. Totuş itinerariul S. M. R.-ului urmează întocmai.

ULTIMA ORA

Situația Angliei e foarte gravă spun Englezii

Dacă nu primește ajutorul Statelor Unite, Anglia piere

WASHINGTON, 11 (Rador) —Corespondentul Agenției DNB transmite: D. Walter Citrine, secretarul general al Uniunii sindicatelor britanice, care se găsește în America, într'un discurs pronunțat în fața reprezentanților sindicatelor muncitorești din Statele Unite a declarat că situația Angliei este foarte gravă și că ea nu va mai putea resista fără ajutorul neîntrerupt al întreprinderilor americane.

In situația actuală, — a spus d. Citrine, — Anglia ar trebui să construiască cu o intensitate sporită și cu concursul Statelor Unite.

In sfârșit, d. Citrine a subliniat greutățile prin care trece poporul englez, care trebue să lupte cu toate că suferă enorm de pe urma bombardamentelor continui ale aviației.

Secretul lui Hitler

Dela corespondentul nostru special

BERLIN, 11. — Ziarele de azi redau cuvântarea de eri a Fuehrerului, și ecourile ei în presa străină.

Ziarul suedez „Afton Bladet", pare să fi prins cel mai bine sensul profund al discursului: „Hitler a declarat că războiul de azi este o luptă între două lumi".

Și de data aceasta în adevăr omul cinstit poate să-și dea seama de secretul artei oratorice și a succesului lui Adolf Hitler. Conducătorul Germaniei luptă pentru o lume nouă bazată pe muncă, pricepere și demnitate, atât pentru popoare cât și pentru indivizi, pe când lumea veche a democrației capitaliste se bazează pe egoismul lipsit de scrupule al câtorva norociți de soartă.

Cuvântările lui Adolf Hitler, sunt așa de convingătoare pentru că el gândește tocmai ca omul secolului XX, e însetat de dreptate, atât înăuntrul națiunei sale cât și în comunitatea popoarelor. Hitler nu este un dialectician, un retor sau un avocat care demonstrează la comandă o temă dată. — Hitler este un om care vorbește din rărunchi, un om care luptă pentru drepturile firesc legate de ființa oricărui om și oricărui popor.

In discursul de eri Fuehrerul Cancelar a spus:

„Dreptul la viață, este un drept al tuturor. Nu merge deci ca un popor să spună altuia: îți permit și ție să trăești pe lângă mine. E în firea oricărui stat socialist-fincher, să desființeze pomana și să înființeze dreptul.

Nu poate fi vorba ca popoarele neglijate la împărțirea bunurilor planetei, să primească pomană din mila și grația celorlalte, ci să li se recunoască drepturi întocmai cum li se recunoaște indivizilor în toate societățile omenești normale.

Dreptul la viață nu poate fi cerșit e un drept fundamental.

Nici un avocat nu putea vorbi așa.

Așa vorbește numai Combatantul.

Cato cel Bătrân spune că nu există decât o singură regulă oratorică: Rem tene, — adică să știi și să crezi.

Ceremonia înhumării generalilor Pintor și Pellegrini

ROMA, 11 (Rador). — Rămășițele pământești ale generalului de corp de armată Pintor și ale generalului de escadră aeriană Pellegrini au fost aduse dela Turino în capitală, în dimineața zilei de Miercuri.

Defuncților generali li s'au făcut funeralii solemne. Un impresionant cortegiu funebru a însoțit sicriile celor doi generali dela gara Termini până la biserica Sacre Coeur, trecând prin mijlocul unei mulțimi enorme, care a ținut să aducă omagiul său celor doi eroi italieni.

Mareșalul de Bono, precum și reprezentanți ai președinției consiliului de miniștri, delegați ai aeronauticei militare italiene și reprezentanți ai statului, armatei și partidului au luat parte la acest măreț cortegiu. Deasemeni au fost de față atașații militari străini și personalul superior al ambasadelor și legațiilor străine din Roma.

După terminarea slujbei religioase, pe piața din fața bisericii Sacre Coeur, mareșalul de Bono a făcut apelul fascist al defuncților.

Cortegiul s'a îndreptat apoi spre cimitirul Veramo, unde cei doi generali au fost înhumați.

—xoxoxoxo★oxoxoxox—

Un avion pătrunde până la 10 metri în pământ

LOS ANGELES 11 (Rador). — Un avion de bombardament al uzinelor „Douglas" s'a prăbușit în timp ce făcea un sbor în picaj.

Pilotul a încetat din viață. Aparatul a fost complet distrus, înfundându-se în pământ până la o adâncime de zece metri.

Școlile vor lua vacanță dela 19 Decemvrie până la 3 Ianuarie 1941

La intervenția ministerului comunicațiilor, pentru a se evita aglomerațiile și accidentele pe calea ferată, cu prilejul transporturilor de Crăciun, ministerul educației naționale, cultelor și artelor a hotărât ca vacanța școlară să înceapă din ziua de 19 Decembrie, orele 13, atât pentru universități cât și pentru învățământul de celelalte grade.

Școlile și universitățile își vor deschide cursurile în dimineața zilei de Vineri 3 Ianuarie 1941.

—xoxoxoxo✶oxoxoxox—

Conducătorilor de tractoare li s'a prelungit scutirea de concentrare

La intervențiunea Ministerului Agriculturii, Marele Stat Major a aprobat prelungirea scutirii de concentrare până la la 15 Decembrie 1940 a conducătorilor de tractoare ce fuseseră scutiți până la 1 Decembrie și numai dacă mai au de arat.

—xoxoxoxo✶oxoxoxox—

Complectarea legii pentru organizarea corpului de avocați publici

D. general Ion Antonescu conducătorul Statului și președintele Consiliului de miniștri a semnat următorul Decret-Lege:

ART. UNIC — Următoarele articole din Legea pentru organizarea Corpului de Avocați Publici se modifică și se complectează potrivit dispozițiunilor de mai jos:

La art. 28 se adaugă următorul aliniat final:

„Pot fi numiți direct într'unul din gradele prevăzute la art. 11, și avocații definitiv având o vechime de cinci ani dela înscrierea în barou și cari s'au distins printr'o activitate remarcabilă în exercițiul profesiunii".

La art. 28 se adaugă următorul aliniat final:

„Prin derogare dela dispozițiunile arătate mai sus, Ministerul Justiției poate încadra în mod excepțional, în oricare din gradele prevăzute la art. 11, pe actualii avocați publici cari s'au distins, fie printr'o activitate profesională deosebită, fie prin studii și articole de specialitate, fie prin titlurile universitare deosebite pe care le posedă".

La art. 32 se adaugă următorul aliniat final:

„Avocații publici pot fi delegați cu conducerea serviciilor publice de orice natură. Pe toată durata delegațiunii, avocatul public își păstrează gradul avut în Corpul Avocaților Publici, fără a avea dreptul la retribuțiunea ce i s'ar cuveni în această calitate, urmând a-și primi însă toate drepturile corespunzătoare funcțiunei cu care este delegat".

Dat în București, la 10 Decembrie 1940.

Conducătorul Statului Român
și
Președintele Consiliului de Miniștri
General ANTONESCU

Ministrul Justiției,
MIHAI A. ANTONESCU

Alocația de hrană a ostașilor se mărește dela 1 Ianuarie 1940

Hotărîrile luate în Consiliul de miniștri de Luni

Luni 9. XII. 1940 a avut loc la Președinția Consiliului de Miniștri ședința săptămânală de colaborare a Subdepartamentelor militare sub președinția d-lui General Antonescu, ministrul Apărării Naționale.

S'au hotărât următoarele:

1. Măsurile speciale ce trebuiesc luate pentru prevenirea și combaterea tuberculozei. In acest scop ministerul Apărării Naționale și ministerul Sănătății vor lucra de comun acord.

2. Desconcentrarea tuturor medicilor din regiunile sinistrate și cele expuse tifosului exantematic, pentru a activa la preîntâmpinarea eventualelor epidemii. Tot în acest scop, se vor înființa centre de strângere, de deparazitare și de carantină pe frontierele teritoriilor cedate.

3. Dotarea tuturor spitalelor (civile și militare) cu materiale necesare unei bune cazări și îngrijiri a bolnavilor.

Construcția de noui spitale militare și sanatorii de tuberculoză.

4. S'a dispus sporirea fondului anual al Casei Dotației Oastei, pentru acordarea de ajutoare și burse familiilor nevoiașe ale ofițerilor și subofițerilor.

5. Incepând dela 1 Ianuarie 1941, alocația de rhană a ostașilor se va mări dela 18, la 25 lei pe zi. In același timp s'au stabilit măsurile de luat ca această sporire să nu aducă o scumpire a pieței.

S'a hotărît deasemenea îmbunătățirea hranei ostașilor de sărbătorile Crăciunului.

6. Controlul funcționării depozitelor de alimente pe garnizoane, înființate cu scopul de a veni în ajutorul ofițerilor, subofițerilor și familiilor lor.

Anglia nu mai poate construi noui tipuri de avioane

STOCKHOLM 11 (Rador). — Corespondentul Agenției D. N. B. transmite:

Colaboratorul aeronautic al ziarului „Sunday Times" a adresat guvernului britanic un apel, care a provocat o adevărată senzație în opinia publică.

El a declarat în acest apel că Anglia are nevoe acum, mai mult decât oricând, să producă noui tipuri de avioane. Avioanele Hurricane și Spitfire sunt deja învechite. Aviația britanică are nevoe acum de avioane absolut moderne. Din nefericire, constată colaboratorul aeronautic în apelul său, cercurile guvernamentale nu dau nici un semn că se vor face sforțări pentru construirea unor noui tipuri de avioane.

—xoxoxoxo✶oxoxoxox—

Japonia își menține politica sa față de China

TOKIO, 11 (Rador). — Corespondentul agenției STEFANI anunță:

Ziarul MIYAKO subliniază declarația făcută de d. Matsuoka, ministrul de externe al Japoniei, reprezentanților presei străine, precizând că Japonia nu înțelege să-și modifice politica sa față de China, în vederea ameliorării relațiilor japonezo-americane.

Impresia produsă de discursul Fuehrerului în străinătate

Germania alături de Italia luptă împotriva hegemoniei britanice

ROMA, 11 (Rador). — Toate ziarele italiene reproduc în întregime discursul Fuehrerului subliniind prin titlurile lor că lupta dintre puterile axei și Anglia este o luptă pentru promovarea muncii, izbânda justiției internaționale și crearea unei lumi noui.

MESSAGGERO scrie că discursul Fuehrerului dovedește că obiectivele de războiu ale Germaniei și Italiei devin din ce în ce mai precise și capătă un caracter evident de universalitate pe măsură ce se desfășoară războiul. Actualul războiu în care Germania și Italia luptă împotriva hegemoniei și oprimării britanice nu este nuumai un războiu pentru revendicarea dreptului sfânt la spațiul vital al celor două popoare și pentru un echilibru just între state, ci el este o mărcață revoluție menită să introneze noui valori etico-sociale de care vor beneficia toate popoarele.

In aceasta constă caracterul său de universalitate grație căruia puterile axei stau în fruntea justiției sociale, care a găsit întotdeauna cel mai mare obstacol în hegemonia plutocrațiilor occidentale.

Discursul Fuehrerului este o preamărire a activității forțelor ce stau la baza vieții și a principiilor eterne ale istoriei întrucât tot ce există și trăește are posibilitatea de a se reînnoi și de a se perpetua. Acesta este produsul activității, singura realitate și singurul izvor de viață al tuturor valorilor.

Prin preamărirea muncii, cancelarul Hitler a interpretat unul dintre cele mai importante principii ce leagă între ele revoluțiile fascistă și național-socialistă.

MESSAGGERO adaugă apoi că miniștrii englezi nu pot să opună nimic motivării profund morale a războiului dus de axă, așa cum a fost indicată de Fuehrer. Aceasta pentru motivul că țelurile de războiu britanice nu pot fi mărturisite.

POPOLO DI ROMA declară că plutocrații englezi pretextând că apără libertatea, luptă pentru salvarea intereselor capitaliștilor și plutocraților, ce exploatează atât poporul britanic, cât și imperiul Marei Britanii.

Comunitățile fascistă și național-socialistă se prezintă în fața istoriei noui afirmând principiul justiției sociale, realizată de stat prin promovarea muncii și prin reducerea privilegiilor și exploatărilor. Intre aceste două situații nu există vreo posibilitate de compromis: ele se prezintă ca și cele două lumi dintre care una, aceea a trecutului, trebue să dispară.

Ziarul termină exprimându-și siguranța în victorie, așa cum a fost afirmată din nou și în mod solemn de cancelarul Hitler, adăugând că victoria se bazează pe colaborarea perfectă dintre armate și întreaga activitate a statelor totalitare.

Ce spune presa germană

BERLIN 11 (Rador). — Presa germană apărută Miercuri dimineața comentează și reproduce în extenso discursul pronunțat Marți de Fuehrer într'o uzină de armament din capitală.

Titlurile ziarelor subliniază ideile principale ale discursului anume că Germania este aceea care hotărăște data când se va da lupta finală și că Germania va învinge în mod neîndoelnic.

„Berliner Boersenzeitung" vede un prognostic sigur în ce privește viitorul în lupta care e dusă pentru existența lor popoarelor sănătoase. Ele tind la asigurarea libertății în spațiul vital, ducând lupta împotriva oprimării britanice și a corupției sociale, politice și economice.

Ziarul scrie între altele: Intotdeauna voința Fuehrerului a hotărît locul, timpul și desfășurarea acțiunilor hotărîtoare din acest războiu. Mașina de războiu germană își continuă mersul și este capabilă să facă cea mai mare sforțare atunci când i se cere. Chestiunea doborîrii la pământ a Angliei depinde numai de timp.

DEUTSCHE ALLGEMEINE ZEITUNG caracterizează antiteza formală dintre cele două lumi ce luptă una contra alteia prin compararea caracteristicilor lor esențiale, — munca și aurul, — adică progresul împotriva reacțiunii.

Ziarul scrie: Progresul este acela care va învinge.

Cu privire la explicațiile date de Fuehrer asupra războiului aerian ziarul subliniază din nou răspunderea pe care d. Churchill o poartă în mod exclusiv. Acum războiul aerian va fi continuat prin toate mijloacele și cu avântul de care dispunem. Data luptei hotărîtoare va fi fixată tot de Germania.

VOELKISCHER BEOBACHTER scrie că lupta dintre cele două lumi este caracterizată prin dreptul la spațiul vital.

Ziarul constată printre altele: Nu există un drept de posesie sacru, care să garanteze unei clase leneșe a marilor seniori deținerea unor bogății debandite fără muncă și care să lase pe celelalte popoare nefericite pentru totdeauna. Cele două lumi duc azi o luptă pe viață și pe moarte. Una din ele se bazează pe aur, iar cealaltă pe activitate și merit. Una dintre cele două lumi nu se gândește decât la bunăstare a unor privilegiați, în timp ce cealaltă stabilește principiul că poporul este acela care își hotărăște soarta sa. Una dintre aceste lumi va trebui să piară.

Cancelarul Hitler, mare revoluționar social

STOCKHOLM 11 (Rador).— Corespondentul Agenției DNB transmite:

Presa suedeză publică pe larg discursul Fuehrerului în mare relief și sub titluri pe întreaga pagină.

„Stockholm Tidningen" în comentariul său scrie între altele: Cancelarul Hitler a vorbit, Marți la uzinele Borsig din Berlin, ca un mare socialist și ca un mare revoluționar social, care este pe punctul de a transforma țara sa pe baza unei noui ideologii revoluționare.

O nouă manevră a Angliei pentru a înfometa Europa

WASHINGTON 11 (Rador). — Corespondentul agenției D. N. B. anunță că lordul Lothian, ambasadorul Angliei, a comunicat guvernului american că guvernul britanic refuză să admită ca să se trimită produse alimentare americane în teritoriile din Europa, ocupate de trupele germane.

Se știe că o asemenea propunere fusese făcută de d. Hoover, fost președinte al Statelor Unite și de alte personalități americane.

Cronica externă

Iarna nu va întrerupe ofensiva aeriană germană

Telegramele ne-au anunțat că, dela începutul războiului și până în noaptea de 8 spre 9 Decemvrie, aviația germană a întreprins cel mai mare bombardament asupra Londrei. Au fost aruncate 700 mii kg. bombe explozibile și 90 mii kg. bombe incendiare. Orașul era o mare de flăcări. Cele mai încercate au fost cartierele din centru și în deosebi City, cartierul comercial și financiar.

Radio Londra a înregistrat acest uriaș atac în termenii următori: Londra a suferit cel mai mare atac dela începutul războiului; numeroase persoane au fost omorîte; pagubele sunt considerabile; au fost doborîte două aparate de bombardament germane.

Acest nou bombardament masiv dovedește că ofensiva aeriană a Germaniei împotriva Marei Britanii va continua fără întrerupere și în timpul iernii. Incă odată, propaganda engleză este desmințită de fapte. Această propagandă făcuse să se creadă că, odată cu venirea iernii și cu înrăutățirea condițiilor atmosferice, atacurile aviației germane vor pierde din intensitate. Realitatea este că din cauza distanței foarte mici care separă bazele aviației germane de marile orașe și porturi engleze, înrăutățirea condițiilor atmosferice nu constitue nici-o dificultate de natură a restrânge capacitatea ofensivă a armatei aeriene germane, ci dimpotrivă. Ascunse în nori joși sau protejate de ceață, avioanele germane pot opera cu riscuri mai puține, ele ne mai fiind ținte vizibile pentru apărarea antiaeriană engleză.

Dealtfel, tactica ofensivei aeriene germane a fost schimbată. Atacurile masive asupra insulei nu se mai dau decât noaptea. Zburând la înălțimi foarte mari și protejate de întunericul nopții, avioanele germane aruncă sute de tone de bombe, fără a fi preocupate de alegerea obiectivelor. Este tactica pe care a folosit-o până acum aviația engleză, în bombardamentele asupra Germaniei.

Datorită acestei schimbări de tactică, pierderile aviației germane au fost reduse aproape până la zero — englezii au mărturisit că în noaptea de 8 spre 9 Decemvrie, când Londra a fost bombardată de câteva sute de avioane germane, n'au doborît decât două aparate inamice — dar proporțiile dezastrului englez devin colosale. Zi după zi, noapte după noapte, orașele, porturile și fabricile engleze sunt sistematic distruse. Ruina se întinde ca pecinginea peste întreaga Anglie. De multă vreme, rezistența engleză nu mai este decât o zvâcnire a orgoliului național, impresionantă desigur, dar care nu poate schimba rezultatul acestui războl.

Petre Mihail

Patriarhul Ierusalimului este deținut și păzit de poliția engleză

ROMA 11 (Rador). — Ziarele publică o telegramă primită din Ierusalim în care se arată că pe baza ordinului autorităților britanice monseniorul Luigi Barlassina, patriarhul Ierusalimului, este deținut în palatul patriarhal, care este păzit de soldați englezi.

Monseniorul Barlassina nu poate să părăsească palatul și toate comunicațiile sale cu alte persoane sunt controlate. Această măsură arbitrară a fost adoptată de englezi contra persoanei patriarhului din cauza opoziției acestuia împotriva unor tendințe ale politicii britanice în Palestina și pe care patriarhul le socotește că sunt în contradicție cu caracterul sacru al Ierusalimului și cu poziția creștinilor din Palestina.

—xoxoxoxo✶oxoxoxox—

Măsurile de întunecarea orașelor în Turcia au fost reduse

ISTANBUL, 11 (Rador).— Corespondentul agenției Stefani transmite:

Autoritățile turcești au ordonat ca întunecarea orașelor din Turcia să fie redusă la proporții aproape neînsemnate.

Ele recomandă totuși locuitorilor să continue să mențină mijloacele de întunecare pentru ca la nevoe să se poată aplica în mod rapid întunecarea, atunci când autoritățile o vor decide sau în cazul unor eventuale exerciții de apărare pasivă.

—xoxoxoxo✶oxoxoxox—

St. Unite nu mai exportă fier și oțel în Anglia decât în raport cu cantitățile dinainte de războl

WASHINGTON, 11 (Rador).— Corespondentul agenției DNB transmite:

Președintele Roosevelt a dat un decret prin care se decide ca pentru exportarea minereului de fier, a aliajelor cu compoziție de fier, precum și a unor produse fabricate sau semi-fabricate din fier și oțel să se obțină autorizații de export.

Autorizații de export, pentru produsele de fier și oțel, ca și pentru alte materii prime, nu vor fi eliberate în viitor decât pentru Imperiul britanic, emisfera occidentală și provizoriu pentru alte câteva țări, însă numai în raport cu cantitățile exportate înainte de isbucnirea războiului.

Decretul intră în vigoare pe ziua de 31 Decembrie a. c.

—xoxoxoxo✶oxoxoxox—

Amiralul Henri Robert are puteri dictatoriale

NEW-YORK 11 (Rador). — Corespondentul Agenției DNB transmite:

Amiralul Henri Robert, înalt comisar al Indiilor occidentale franceze, a obținut din partea guvernului din Vichy puteri dictatoriale, după cum rezultă dintr'o știre primită din Martinica.

Amiralul Robert are dreptul să negocieze cu Statele Unite pe baza directivelor primite dela Vichy.

Totodată, amiralul Robert a fost însărcinat cu apărarea Indiilor occidentale franceze și cu menținerea ordinei publice și a vieței economice în acele regiuni.

Imprimeriile „CURENTUL", S. A. R., Strada Belvedere Nr. 6, București